Socialistisk Arbejderavis

– kampagneavis mod ulighed og racisme

*[Nummer 353 19. august, 2016] [Støttepris 20 kr. **Pris 10 kr.**]*

WWW.SOCIALISTER.DK

VELFÆRDSTYVERI • RACISME BOMBER SYRIEN

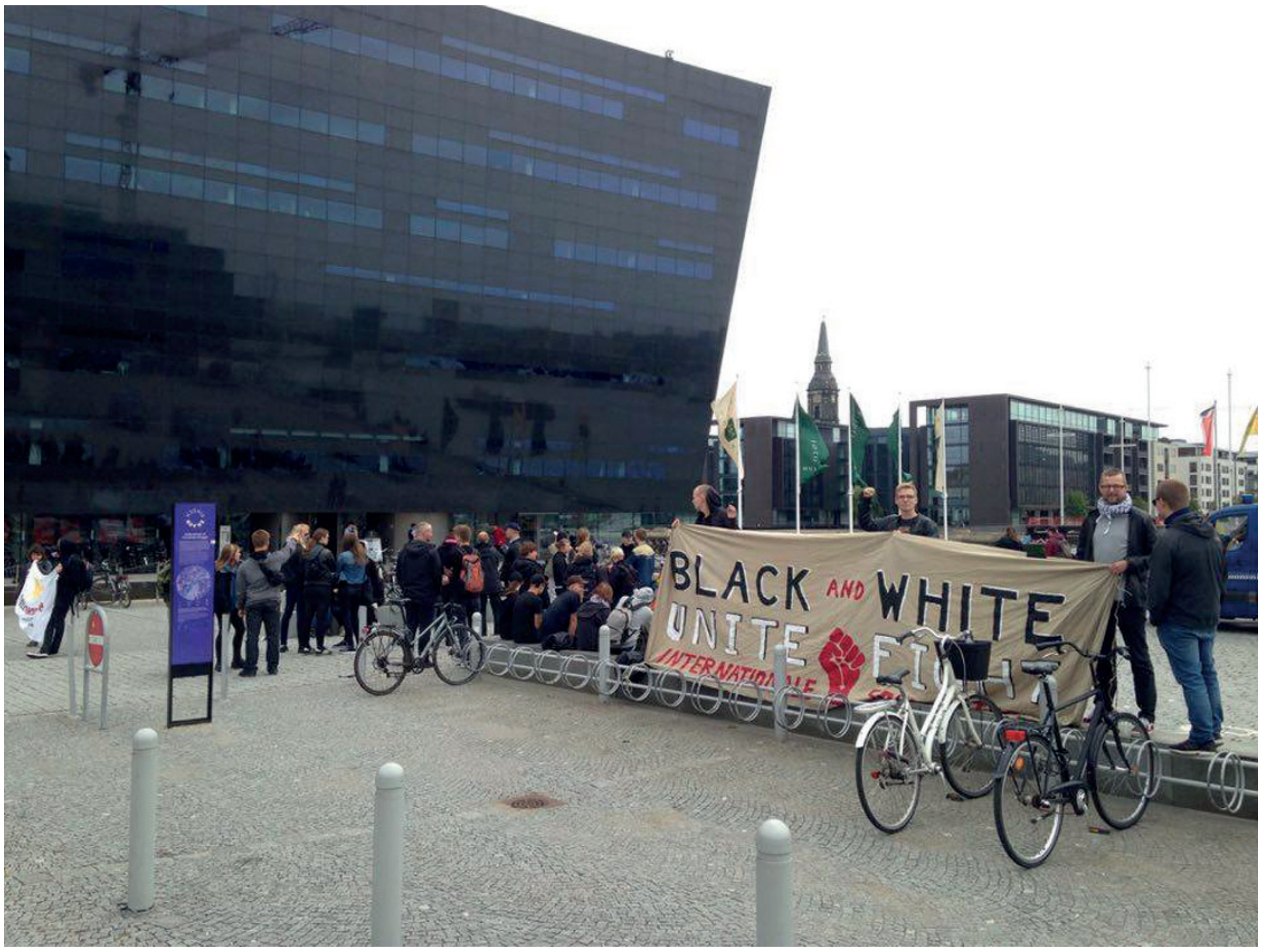


STOP DEM

Forsvar vores velfærd

DEMO 15. september • #15SEP

Velfærdsalliance.dk arrangere demonstrationer over hele landet den 15. september mod kommunale og regionale besparelser. Vær med i din kommune - se mere på www.velfærdsalliance eller på facebook: VelfærdsallianceDK



Vellykket anti-nazistisk demonstration imod Danskernes Parti

Demonstranter var lørdag den 13. august mødt op ved Den Sorte Diamant i København, hvor det nazistiske Danskernes Parti havde indkaldt til pressemøde.

Af Bo Nielsen

Der lød anti-fascistiske kampråb mod nazisterne foran biblioteket, som helt uforståeligt havde stillet et lokale til rådighed til nazisterne. Politiet var massivt til stede for at passe på nazisterne, som allerede var sneget sig indenfor.

Nazistlederen Daniel Carlsen havde på forhånd udtalt, at pressemødet ville handle om "en nyhed, som kommer til at ændre Danmarks fremtid", og "jeg kan love jer én ting: Danskernes Parti kommer i Folketinget, det er 100 procent sikkert".

Det var så løgn.

Danskernes Parti har nemlig hverken nået de lidt over 20.000 godkendte underskrifter, det kræver at blive opstillet som parti, og partiet har heller ikke fået et "gratis" mandat ved at en allerede valgt MF'er er skiftet til Danskernes Parti.

Hvad nazisterne i stedet havde indkaldt pressen for at tale om var en meningsmåling!

En meningsmåling bestilt og betalt for af Danskernes Parti.

Ifølge dén vil DP klare spærregrænsen, hvis de stiller op, og hvis der var valg nu. Men dét er for det første – selvsagt – ikke det samme som at DP er på vej i Folketinget, og for det andet er det ikke en almindelig politisk meningsmåling, der er tale om.

Camilla Kann Fjeldsøe, leder af den politiske afdeling hos analyseinstituttet Gallup, udtaler til Politiko.dk:

"Når man kun bliver spurgt ind til et enkelt parti, om man vil stemme på dem, er der typisk flere, der er positive over for at stemme ja, end hvis man fik valgmuligheden mellem en række partier."

Nederlag for nazisterne

Danskernes Parti er på godt dansk fulde af lort, og dét gjorde de lige ekstra tydeligt for enhver med dette mediestunt.

Dagen blev for det første et selvforskyldt nederlag for et parti, der er så afhængigt af en stramt topstyret mediestrategi.

Partiets higen efter at fremstå respektabelt har efter en sommer med flere racisme-skandaler – og hvor selv racisten Martin Henriksen (DF) har kaldt DP et nazistisk parti – tydeligvis nået desperate højder.

Den anden grund til, at nazisterne fik et nederlag er, at manifestationen uden for Den Sorte Diamant slog fast, at Danskernes Partis forsøg på at fremstille sig som et respektabelt højrefløjsparti ikke er lykkedes. Det viste opmødet af vrede københavnere uden for Diamanten med al tydelighed.

Da de to taxaer med nazisterne forlod Diamanten, blev bilerne mødt med massiv larm og tumult, og de blev kortvarigt stoppet af demonstranter, der blokerede vejbanen.

En demonstrant, der i den forbindelse blev slået adskillige gange med politiets knippel, sagde bagefter til Socialistisk Arbejderavis, at "nazierne så ud, som om de pissede i bukserne derinde i bilen, og så er dét jo som det skal være."

Hvor var venstrefløjspartierne og fagforeningerne?

Men der skal mere til fremadrettet. Den dag var vi 60-80 mennesker. Heldigvis var nazisterne – den dag – til at tælle på en hånd.

Arbejderklassens organisationer har en lang historie for selvforsvar imod fascismen.

Som da helt almindelige mennesker i 1995 jagede nazisterne ud af Roskilde, da DNSB forsøgte at marchere gennem byen på Rudolph Hess' fødselsdag. Og da helt almindelige mennesker fordrev nazisterne fra Kollund og Kværs året før.

Grunden til at nazisterne ikke fik et gennembrud i 1990'erne var først og fremmest at arbejderbevægelsen, venstrefløjspartierne og andre antinazistiske organisationer formåede at mobilisere tusindvis af mennesker imod nazisterne. De røde faner manglede foran Diamanten i dag.

Danskernes Parti er til grin lige nu. Men en fascistisk organisation, der påstår at stå foran et gennembrud, der ikke er set siden 2. Verdenskrig, må uanset hvad aldrig negligeres.

Nazister skal ikke gives én millimeter til at hverve til deres antidemokratiske politik og organisationer uden modstand. Ikke dén dag og ikke næste gang.

Hvad ville det mon betyde at have Hillary Clinton som amerikansk præsident?

Mange af Hillary Clintons støtter bruger hendes køn som argument.

Men der er intet i Clintons politiske linje, der blot antyder, at USA's første kvindelige præsident skulle blive en bedre leder, end Margaret Thatcher var som Storbritanniens første kvindelige premierminister.

Amerikanske arbejderkvinder bliver næppe mere frie af Clintons overklassepolitik for milliardærvennerne og Wall Street. Kampen for kvindefrigørelse ude i verden styrkes ikke af en militaristisk høg, og hendes imperialistiske forsvar for den zionistiske besættelsesmagt Israel er ikke solidarisk med hendes medsøstre i Palæstina.

Eller som den amerikanske socialist Elizabeth Schulte skrev i februar:

"Stillet overfor populariteten af Sanders og hans kampagnes budskab, der fokuserer på de længe ignorerede opråb af arbejderklassekvinder og -mænd, er Clintons fornemme venner i disse dage ikke istand til at belære kvinder om hvem, de skal stemme på."

"Der er en særlig plads i helvede for kvinder, der ikke hjælper hinanden!", fortalte tidligere udenrigsminister Madeleine Albright til en menneskemængde i New Hampshire.

Albright må vide alt om helvede. Hun hjalp med at skabe det for det irakiske folk, der udholdt et årti af dødbringende sanktioner udtænkt af den amerikanske regering under George Bush Sr. og Bill Clinton.



OL i Rio 2016

Her på avisen holder vi med børnene i favelaen og arbejderne imod overklassens kupregering, og vi hepper på det nation-løse flygtningehold.

Det mener vi

Corbyn, Sanders, Frankrig - lyspunkter i mørket

Arbejderklassens sociale og demokratiske rettigheder er overalt under konstante angreb fra magthaverne. Velfærden er under konstante nedskæringer og bureaukratiseringer, der både betyder dårligere service og dårligere arbejdsforhold for de offentligt ansatte.

De har intet svar

Racismen stiger til stadigt mere kvalmende højder, og nye racistiske love og regler ødelægger livet for tusindvis af flygtninge og migranter.

Racistiske partier har fremgang i store dele af den vestlige verden, samtidig med at folk mister tiltro til de traditionelle partier på både højre- og venstrefløjen. Fort Europa lukker grænserne under den største flygtningekrise siden 2. Verdenskrig, samtidig med at imperialistiske magter bomber løs på civile i kampen om at kontrollere verdens olie.

Samtidig ser det ikke ud til at magthaverne har et svar på hverken den økonomiske eller klimamæssige krise.

Men midt i al denne elendighed er der heldigvis også mange lyspunkter - en del af dem som ønsker forandring begynder at kæmpe for at skabe den.

Opgør med nyliberalisme

Jeremy Corbyn er blevet valgt som formand for Labour i England. Han blev valgt på en solidarisk og langt mere venstreorienteret linje for partiet, og valget af ham er et opgør med en mangeårig nyliberalistisk retning i partiet.

Det var aktivitet fra bunden af partiet, der sikrede ham formandsposten - på trods af hårdnakket modstand fra resten af partitoppen, som har været en del af den nyliberale strømning.

Et lidt lignende billede har vi set i USA, hvor Bernie Sanders, som var ganske ukendt og uden penge i ryggen, kørte en kampagne båret frem af folk fra samfundets bund.

Bernie Sanders stod for et radikalt opgør med nyliberalismen og racismen, med argumenter om solidaritet, fællesskab, lighed og fred.

Et andet lyspunkt er de store strejker, der har været i Frankrig op til sommerferien. Strejkerne er, som de andre eksempler, blevet båret frem nedefra. Fagbevægelsen i Frankrig har, ligesom i de fleste andre lande, et fagbureaukrati, som virkede som en hæmsko, da det kom til at organisere kamp.

Den enorme og solidariske bevægelse gjorde, at det racistiske Front National holdt mund i flere måneder i træk, hvilket nogle mente var en sejr i sig selv.

I Danmark

I Danmark har Venligboerne, som organiserer frivillige til at hjælpe flygtninge, nu eksisteret i et år og ser ikke ud til at miste pusten, hvilket enkeltsagsbevægelser ellers ofte gør efter et stykke tid. Bevægelsen er et opgør med den racistiske retorik, som bliver mere og mere indgroet i vores samfund. Den organiserer almindelige mennesker, som ikke ønsker at være passive tilskuere mere.

Også Velfærdsalliancen må nævnes. En national aktionsdag betød demonstrationer i 74 byer samtidigt - det er en Danmarksrekord. Næste aktionsdag er 15. september, og nu, en måned inden, er der meldt om mere end 20 demonstrationer.

Velfærdsalliancen har givet fagligt aktive en mulighed for at organisere i deres fagforening og arbejdsplads. Det er et forum for folk, som ønsker at handle på trods af fagtoppens passivitet.

Håb

Det, at utilfredsheden rundt omkring bliver omsat til handling og organisering, gør, at der er håb for fremtiden.

Socialister skal gå ind i kampene og argumentere for, at vi kan vinde, hvis vi organiserer modstanden fra neden blandt vores kollegaer, skolekammerater, naboer osv.

I takt med at modsætningerne i samfundet bliver større, bliver det i stigende grad vigtigt, at vores alternativ bliver hørt af mange. Det er ikke nok at samle mange til kamp om enkeltspørgsmål, såsom arbejderrettigheder eller hvem, der skal være partiformænd.

Kampen mod racisme, sexisme, velfærdsforringelser, krig, klimaforandringer osv. er alle dele af den samme kamp.

Fællesnævneren for alle problemerne er, at de grundlæggende er forårsaget af kapitalismen, og derfor er vi nødt til at argumentere med vores kampfæller om nødvendigheden af at forene kampene og generalisere kritikken.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom, ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533 2200 København N KONTO Nr.: 5342-0357669
MAIL: saa@socialister.dk WEB: www.socialister.dk TRYK: OTM OPLAG: 1700 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Christine Bergen Red. afsluttet den 15. august 2016 ISSN 1600-2687

Racismefri By – Odense for Mangfoldighed.

- et bredt, aktivt antiracistisk netværk i Odense



Vi startede i januar 2015 for at give den voksende hetz mod muslimer og etniske mindretal modstand.

Af Lene Junker, aktiv i Racismefri By Odense

Vi har markeret FN-dagen mod racisme og diskrimination og den europæiske aktionsdag mod racisme de sidste to år. Fra starten har vi forsøgt at samle en bred modstand mod racisme både blandt de etniske minoriteter, faglige organisationer, partier og andre netværk.

Det lykkedes rigtig godt i år, hvor 18 forskellige organisationer deltog.

Vi har været en del af "Refugees Welcome"-bølgen i august-oktober 2015 med hele tre demonstrationer i Odense.

I foråret har vi også arrangeret fire "Internationale Fællesspisninger" med stor succes og udbygget vores netværk, f.eks. til de syriske flygtninge i byen. Det fører nu til invitationer fra andre om at lave fælles arrangementer. Sidst en rap-koncert med Ham Den Lange. Vi har deltaget i Havnekulturfestivalens DiverCity-område i maj.

Nok til alle

Racismefri By – Odense for Mangfoldighed har tilsluttet sig Velfærdsalliancen, fordi vi ønsker at stå sammen med dem, som kæmper for større social tryghed i samfundet. Derfor deltog vi også i velfærdsdemonstrationen den 12. maj med budskabet om, at flygtningebørn skal være en del af folkeskolen.

Vi ønsker et åbent og mangfoldigt samfund med lige muligheder for alle – også de etniske minoriteter og de nytilkomne flygtninge. Det er ikke nødvendigt at vælge mellem velfærd og flygtninge.

Danmark og Europa tilhører den rigeste del af verden. Hvis vi deler med hinanden og prioriterer den fælles velfærd langt mere, så kan vi skabe et lige samfund med lige muligheder for alle.

Racismefri By – Odense for Mangfoldighed er nået langt i sin korte levetid. Vi var med til at stoppe Pegidas forsøg på at få et nationalt gennembrud.

Brug for antiracistiske netværk

Men racismen og islamofobien har sat sig tungt på det politiske liv. Og Lars Løkkes regering har fået vedtaget 36 lovforslag, som diskriminerer og ydmyger asylansøgere og flygtninge, og gør det svært for dem at komme i gang med et nyt liv her. Og den har et massivt flertal bag sig.

Krig, undertrykkelse og fattigdom sender millioner på flugt verden over. Europa og Danmark har lukket deres grænser og betalt Tyrkiet for at stoppe flygtningenes mulighed for at komme i sikkerhed. Nationalistiske og fascistiske kræfter i hele Europa er blevet styrket, og de demokratiske rettigheder er under pres.

Der er i den grad brug for stærke anti-racistiske netværk i alle byer, som kan byde racisme og islamofobi modstand og samtidig være en del af den sociale kamp for velfærd og lige muligheder for alle.

modstand.org

Velfærdsalliancen: **Kampen for velfærden fortsætter**

Det næste fælles fokus er de kommunale budgetter for 2017, som varsler enorme besparelser. Også i regionerne tegner der sig voldsomme besparelser

Af Lene Junker

Socialistisk Arbejderavis har talt med Jan Hoby, næstformand i Landsforeningen for Socialpædagoger, LFS, én af de københavnske fagforeninger, som tog initiativ til at starte Velfærdsalliancen i foråret 2016. På den første aktionsdag 12. maj var der demonstrationer i 74 byer i Danmark. Næste fælles aktionsdag er 15. september.

Hvad er Velfærdsalliancens hovedbudskab?

Det er et opgør med "Nødvendighedens Politik": nedskæringer, besparelser og forringelser år ud og år ind. Uanset om det er i kommuner eller regioner. Uanset om det er på børn, ældre, syge, udsatte borgere eller borgere med særlige behov.

Delsejr

Hvad har Velfærdsalliancen opnået indtil nu?

Vi har skrevet Danmarks-historie. Det er første gang, at der har været demonstration i 74 af landets 98 kommuner på samme tid og med samme dagsorden.

Vi har fået fjernet det forhadte omprioriteringsbidrag og fjernet 2,2 mia. kr. af de 2,4 mia. kr. som var regeringens krav til økonomiaftalen mellem KL (Kommunernes Landsforening) og regeringen. Det er en delsejr.

På trods af den vigtige delsejr, så er økonomiaftalen en katastrofe. Den fortsætter med massive nedskæringer, underfinansiering og brutalisering af arbejdsmiljøet

Nødvendigt med pres fra neden

KL og regeringen indgik i juni en aftale for 2017 – hvad betyder det for fagbevægelsen, S og SF´s vilje til at mobilisere til den 15. september mod nye kommunale besparelser?

Selvom det skulle være nemmere at mobilisere til kamp mod de kommunale nedskæringer i kommunerne end mod omprioriteringsbidraget, vil det i nogle kommuner blive sværere.

For der er kræfter, specielt i fagbevægelsen, der vil undgå, at der bliver demonstrationer og protester mod "kammeraterne" på rådhuset.

Der er kræfter i fagbevægelsen, i Socialdemokratiet og på venstrefløjen, der ikke mener, det giver mening at protestere overfor de kommunale nedskæringer og de kommunalpolitikere, der laver budgetforligene. "Det er jo regeringens skyld" og "Kommunalpolitikerne har intet ansvar for de rammevilkår, de administrerer" lyder logikken.

Men som altid vil pres fra neden ude i kommunerne kunne ændre på den logik. Og det, tror jeg, vil komme til at ske mange steder.

Hvad kommer der til at ske i København og Region Hovedstaden?

Vi håber på en meget større demonstration i København end den 12. maj. Vi kommer til at have fokus på mobilisering på arbejdspladserne. Arbejdspladserne er omdrejningspunktet og nøglen til at skabe en ny massebevægelse mod Nødvendighedens Politik.

Ind i kampen

Vi skal have genskabt selvtilliden ude på arbejdspladserne til kollektiv handling. At der bliver demonstration i Region Hovedstaden den 15. september er en vigtig udvikling i Velfærdsalliancen.

Velfærdsalliancen har alene haft fokus på kommunerne og det kommunale oprør, fordi faglige organisationer, ansatte eller tillidsfolk i regionerne ikke ønskede at handle i fællesskab. Men det ændrede sig den 10. august.

Jeg tror, at demonstrationen foran Region Hovedstaden i Hillerød den 15. september kan blive rigtig stor. Det sætter de andre regioner under pres for at komme ind i kampen med os andre.

Hvordan har det været en styrke, at Velfærdsalliancen organiserer sig i bunden af fagbevægelsen og lokalt?

Fordi så undgår vi, at nogen kan sætte sig på eller begrænse bevægelsen. Men vigtigst, hvis man mener, at samfundet skal forandres fra neden, så kræver det, at man tager afsæt der, hvor folk arbejder, bor og studerer.

Det er på arbejdspladserne, boligområderne og uddannelsesstederne, at folk skal danne netværk og være med til at udvikle en mangfoldig og inkluderende bevægelse. Jo tættere afsættet for alle kampe er forbundet med folks dagligdag, jo bedre muligheder for at involvere og engagere flest mulige.

Ingen kan vinde alene

Hvordan har det været en styrke, at Velfærdsalliancen har inviteret græsrødder/netværk med ind i velfærdskampen?

Det har givet mulighed for at nye mennesker, nye organisationer og nye stemmer har kunnet berige de faglige organisationer og omvendt. Det skaber ny forståelse for hinanden - først og fremmest forståelse for, at ingen kan vinde alene. Vi vinder kun, hvis vi står og kæmper sammen.

I hvilket omfang er brugerorganisationerne, f.eks. forældrene, en del af Velfærdsalliancen?

De er en vigtig del. Dog gælder det for alle organisationer, der er tilsluttet Velfærdsalliancen, at der fortsat er for få, som løfter organiserings- og mobiliseringsopgaven lokalt. Men jeg tror og håber, det kommer med tiden. Det er stadig en meget ny bevægelse. Og der kræves ret meget af folk ude i kommunerne i forhold til organisering, involvering og mobilisering.



Den 15. September holder Velfærdsalliancen landsdækkende aktionsdag med indtil videre mere end 30 demonstrationer rundt om i landet. Besøg www.velfaerdsalliance.dk for at finde en demonstration i dit område, for at se mere eller for at blive aktiv.

Hvordan er mulighederne for at få uddannelsesorganisationerne med i en fælles kamp?

På sigt håber jeg, at uddannelsesorganisationerne bliver en del af denne velfærdsbevægelse. Der er så småt begyndt at være uddannelsessteder, der tilslutter sig Velfærdsalliancen.

At opbygge varige netværk og bevægelser lokalt, er en meget større opgave end at organisere og mobilisere til engangsbegivenheder.

Indtil nu har Velfærdsalliancen organiseret protestdemonstrationer uden for arbejdstiden. Kunne man forestille sig strejker og aktioner i arbejdstiden udvikle sig?

Jeg kan ikke spå om fremtiden.

Hvordan forsøger LFS at mobilisere sine egne medlemmer til den 15. september?

Igennem arbejdspladserne. Vi ønsker at udvikle stærke arbejds- og handlingsfællesskaber på alle vores arbejdspladser. Mobiliseringen til den 15. september er en del af den proces.

Planlægger Velfærdsalliancen at indkalde til demonstration mod regeringen i oktober, når Folketinget igen samles?

Nej! Men ikke fordi, vi ikke synes, det er en god ide. Vi har hele tiden sagt, at en succesfuld 15. september med demonstrationer i 98 kommuner og fem regioner ville skabe grundlaget for en massedemonstration ved Folketingets åbning.

Kollektiv handling

Men desværre er der stærke kræfter i fagbevægelsens top, som hverken tror på, at det er muligt eller ønsker at gøre det muligt.

Skillelinjen i fagbevægelsen og på venstrefløjen går mellem dem, der mener, at vi skal vente til næste valg (folketings- og kommunalvalg) for at ændre den politiske udvikling og så os, der mener, at kun fællesskabets styrke og kollektiv handling kan skabe varige forandringer og politisk udvikling.

Fagbevægelsen og venstrefløjen er befolket med mange folk, der har evnen, men ikke viljen til at udvikle bevægelsen. Vi har også mange mennesker, der har viljen, men ikke evnen. Derfor er det op til os, der både har evnen og viljen, at løfte opgaven.

Vi må opbygge et pres fra neden, der er stort nok til, at hverken fagbevægelsen eller venstrefløjen kan ignorere bevægelsen.

Ved redaktionens afslutning er der den 15. september planlagt demonstrationer i 30 kommuner og én region. Følg udviklingen og læs mere om Velfærdsalliancen ved at finde Velfærdsalliance-DK på Facebook.

Kampen om velfærd i Odense

Velfærden i Odense Kommune har længe været helt i bund.

Af Lene Junker

De to sidste år har alle partier indgået forlig om budgettet. Budgettet for 2017 fremskriver de tidligere års besparelser. Omprioriteringsbidraget forværrer en situation, som i forvejen er katastrofal.

Utilfredsheden er stor. Protesterne er mange, men spredte.

I januar lykkede det via kampagnen Stop Børnebesparelserne at forhindre yderligere besparelser på 30 millioner. Det var først og fremmest en ny aktiv forældreorganisation, bakket op af de faglige organisationer, som sikrede det (se mere på Forældre mod forringelser Odense på facebook).



Mod fyringer og privatiseringer

Rengøringsassistenterne i kommunen, støttet af 3F, har i årevis kæmpet mod effektiviseringer og omstruktureringer, som alle vidste ledte frem til en egentlig privatisering af den kommunale rengøring. For nylig har de indsamlet mere end 4000 underskrifter mod den privatisering, som de borgerlige partier vedtog på byrådsmødet den 21. juni.

Lige nu ser det ud til, at 10 pct. eller 28 af de socialpædagoger, som hjælper de handicappede, skal fyres inden udgangen af juni, for at sikre overholdelsen af det nuværende budget.

Odense Kommune har "oversolgt" hvor meget, der kan spares ved at gøre handicappede borgere mere selvhjulpne. Det fik 200 socialpædagoger, handicappede og pårørende til at demonstrere foran ældre-handicapudvalgets møde den 21. juni. Der var stor harme blandt demonstranterne, som mener at konsekvensen af fyringerne vil være omsorgssvigt.

Spirende modstand

Enhedslistens rådmand, Brian Skov Nielsen, beklager fyringerne, men accepterer besparelserne og fyringerne ifølge Fyens Stiftstidende den 19. juni. Det sker samtidig med at økonomiudvalget, hvor alle rådmænd har sæde, har besluttet at kaste 10 millioner kr. efter at gøre Odense til en Tour de France by.

Også i det kommende år vil der være store besparelser for handicappede og udviklingshæmmede borgere i Odense. Derfor arrangerer organisationen for udviklingshæmmede LEV Odense demonstration fredag den 9. September kl. 15 (find det på Facebook - "Demonstration mod besparelser på Handikapområdet").

På Velfærdsalliancens demonstration i Odense den 12. maj sagde formanden for Odense Forældreorganisation, Flemming Linnebjerg Rasmussen, at det kommende budget i Odense Kommune hang som truende sorte skyer i horisonten.

Det fik han helt ret i. Budget 2017 er nu offentliggjort. Det fortsætter den katastrofale udvikling. Alle offentlige ansattes faglige organisationer har kritiseret budgettet, men der er desværre ingen konkrete udmeldinger, hvordan man kan bekæmpe det.

Men en gruppe forældre har taget initiativ til at starte en ny aktionsgruppe. Der kom 30 til det første møde i juni. Johannes Ingwersen, som er far til to børn i daginstitution, siger til Socialistisk Arbejderavis:

"Tilliden til byrådet er helt og aldeles væk. Så nu må vi jo prøve noget nyt. Det skal nok blive interessant og det kommer til at ramme politikerne på langt flere måder end de umiddelbart er vant til. Jeg glæder mig til at komme i gang"



Kir Klysner fra initiativgruppen fortæller til Socialistisk Arbejderavis: "Der var rigtig god energi på mødet - og mange gode forslag til hvordan vi kan sætte fokus på, at der skal investeres i vores børn og unge i stedet for at spare. Ideerne er f.eks. at lave et motionsløb, hvor vi samler energien og samler penge ind til aktiviteter, der kan sætte fokus på det her. 'Vores by, børn, fremtid' er overskriften for en aktionsuge, som løber af stablen i uge 34"

Mandag den 19. september vil der være et "Sæt børn og unge på dagsordnen" event kl. 16.30-18 på Flakhaven. Forældre fra de "Fælles Institutionsbestyrelser i Odense" står bag, og de faglige organisationer i byen bakker op.

Kenneth Brandhøj-Pedersen, som er eventansvarlig skriver på Facebook: "det er et opråb fra borgere og ansatte i Odense, som synes at Odense skal prioritere deres børn og unge noget højere".

Socialister kan ikke støtte EU

Socialistisk Arbejderavis har talt med Mark Thomas fra Socialist Workers Party i England efter Storbritannien skal gå ud af EU:

"Principielt er der ingen diskussion. EU er en kapitalistisk klub, der skal fremme de største banker og selskabers interesser. Det betyder, at EU er hoveddrivkraften bag nyliberalismen. For eksempel EU's hemmelige forhandlinger med USA om TTIP (det transatlantiske handels- og investeringspartnerskab).

Eller hvis nogen har illusioner om, at EU beskytter lønarbejderes rettigheder, så kig på Grækenland, hvor EU ignorerede SYRIZA-regeringens massive mandat fra befolkningen om ikke at gennemføre drastiske nedskæringer og privatiseringer. EU trumfede det bare igennem.

EU's nyliberalisme går som hånd i handske med racismen. Fort Europa forhindrer flytningene fra krigszonerne i Mellemøsten og Afrika i at komme til EU ad legale veje og skubber dem i armene på menneskehandlere og omdanner Middelhavet til en kirkegård. Socialister kan ikke støtte EU."

modstand.org

Fremdriftsreformens konsekvenser kræver fortsat kamp

Der har det seneste halvandet års tid været voldsomme nedskæringer i uddannelsessektoren, som en del af regeringens nyliberale nedskæringspolitik. Socialistisk Arbejderavis gør status over situationen.

Af Sigurd Sejer Skov

Vi har set spredte modsvar fra de studerende, både via studenterorganisationer samt andre selvowrganiserede initiativer, navnligt Et Andet Universitet. Vi så f.eks. bølgen af blokader på størstedelen af de danske universiteter og en stor demonstration den 29. oktober 2015 organiseret af Uddannelses Alliancen, som samlede både universitetsstuderende, gymnasieelever, erhvervsskoleelever og fagforeninger.

I alt var knap 40.000 på gaden, henholdsvis 30.000 i København og 8.000 i Århus. Ydermere nedlagde ca. 70.000 elever og studerende undervisningen i den forbindelse.



Moderat sejr for protesterne

Den 3. maj 2016 fik de studerende presset nogle indrømmelser fra regeringen igennem. Vi fik en lempelse af den såkaldte fremdriftsreform, hvilket studenterorganisationerne har udråbt til en sejr for de studerende.

Fremdriftsreformen har haft til opgave at presse de studerende hurtigere gennem uddannelsessystemet, og har derfor også fået øgenavnet "hurtigere ud-reformen" blandt universiteternes stab og studerende. Mere præcist har man frem mod 2020 sat til mål at nedbringe den gennemsnitlige studietid med 4,3 måneder.

Lempelsen består i en øget fleksibilitet hos uddannelses institutionerne. Det betyder bl.a., at de studerende ikke længere bliver 'tvangstilmeldt' fag; der bliver øget mulighed for yderligere optagelseskarakterkrav hvis de enkelte institutioner ønsker det; og mulighed for flere løbende karaktergivende prøver.

Det er stadig forringelser

De studerende har været begejstrede for, at kravet om minimum at tilmelde sig fag svarende til 60 ETCS-point om året er blevet sat ned til 45. ECTS er det pointsystem, som universiteterne i EU bruger til at beskrive "vægten" af et fag i forhold til fagligt indhold og tidsmæssigt omfang.

Man bør dog bide mærke i, at den øgede fleksibilitet ikke er rettet mod et bedre studieliv, men derimod at sørge for, at universiteterne lettere kan gennemføre regeringens krav om nedsat studietid, ved så at øge mængden af karakterkrav og tests.

Selvom man ikke er tvangstilmeldt 60 point, er konsekvenserne for at dumpe blevet højere, da der nu er krav om, at man skal bestå de 45 point.

Der er, på trods af lempelsen, massive nedskæringer som stadig bliver gennemført. Universiteterne skal stadig spare to procent af budgettet om året, uddannelseslinjer og fag skal stadig lukkes, ansatte stadig fyres og både det fysiske såvel som det psykiske studiemiljø vil forværres som konsekvens heraf.

Man fjerner muligheden for at tage orlov som kandidatstuderende. Det bliver på den måde sværere at tage en studiepause.

Et angreb på den sociale mobilitet

Fremdriftsreformen, og nedskæringerne på uddannelse generelt, er et angreb på den frie uddannelse til alle - og dermed på den sociale mobilitet. De foreslåede tiltag på nogle studier åbner for en udvælgelsesproces, hvor universiteterne frasorterer dem, der ikke kan få deres liv til at hænge sammen med det pres, som konkurrencestaten lægger på de studerende.

Fælles kamp til sejr

Den eneste chance, de studerende har for at vende den socialt ødelæggende udvikling er ved at stå sammen mod nedskæringerne. Men de studerende alene har ikke styrken til at gå mod regeringen. Derfor må man forbinde modstanden mod angrebene på uddannelsessektoren med kampen mod nyliberalismen og den generelle kamp mod nedskæringerne.

Derfor opfordres alle studerende til at organisere sig på deres egne uddannelsesinstitutioner, samt at deltage i Velfærdsalliancens protester og aktioner for fælles kamp mod regeringen og dens nyliberalisme. Næste aktion i Velfærdsalliancen er landsdækkende protester den 15. september og folketingets åbning den 4. oktober.

"Organisering og kamp virker" – et nyt initiativ i studenterkampen

Silas Marker er medopstarter af det nedskæringskritiske blad, Midler til Modstand. Socialistisk Arbejderavis har talt med ham om perspektiver for kampen. Silas læser antropologi og er aktiv i SUF.

Af Anna Wolf

Hvad er MIDLER for et initiativ?

Vi vil forsøge at samle de utilfredsheder som mange af os har her på universitetet overfor fremdriftsreformen og nedskæringerne.Vi vil gerne være med til at gøre utilfredshed til modstand.

Rum for organiseringer

Hvilket billede tegner der sig af studenterkampen i 2016?

Den er gået meget i bølger. Der har været nogle initiativer, f.eks. de Studerendes Aktivistforening, som desværre ikke er så aktiv lige nu. Så er der selvfølgelig Studenterrådet. Der er ingen tvivl om, at der er nogle organisationer, hvori man kan udøve modstand, men det virker desværre også som om, at der er en manglende selvtillid, en autoritetstro og nok også en afmagt, som hæmmer kampen. Og det er et kæmpe problem.

Studenterrådets forhandlingsposition sætter nogle grænser for, hvad det kan 'tillade' sig. Det er måske sådan, som det skal være – det er en længere diskussion. Men der er i hvert fald rum for organiseringer uden for Studenterrådet, som jeg mener, at MIDLER er en del af.

Skriver ikke bare

I skriver, at målet med MIDLER også er at engagere andre ansatte og studerende, og at "vores artikler skal give viden og inspiration til kampen." Hvilke tanker gør I jer om at forbinde jer til den brede kamp?

For de fleste af os, der skriver bladet, er det ikke det eneste aktivisme, vi laver. Vi er aktive og til stede, når der er organiseringer. Der er startet en gruppe på Institut for Medier, Erkendelse og Formidling, der arbejder for at få feedbacken tilbage. Der er nogle af os til stede. Vi skriver ikke bare om kampen, vi deltager også i den.

Bladet er ikke et mål i sig selv, og vi tror heller ikke på, at det skrevne medie kan ændre særligt meget konkret politik – at universitetets ledelse eller politikerne ændrer holdning og politik bare fordi, de har læst vores blad.

Vores blad skal være et medie for modstanden, prøve at være den kollektive anti-nedskæringsbevidsthed, måske.

Du/I tøver lidt med at bruge ideologiske udtryk. Samtidigt er det også en kendsgerning, at meget af studenterkampen har en tradition på venstrefløjen. Har MIDLER et klart politisk ståsted?

Ja, det vil jeg mene, vi har. Vi er politiske, vi vil ikke hævde, at vi f.eks. bare er udtryk for "det fornuftige". Men ikke partipolitiske – der er en helt klar forskel.

Vi kan beskrives med to punkter: 1. En kompromisløs anti-nedskæringslinje og 2. En idé om, at modstand virker, at vi rent faktisk kan gøre en forskel, når vi organiserer os sammen.

Forbinde kampene

De større sejre har været, når studenterkampen har været tæt forbundet med den brede klassekamp. Vil I være et led i at forbinde studenterkampen med kampen mod nedskæringer og krisepolitik generelt?

Vi kan også være et medie, som forbinder kampen mod nedskæringer på uddannelse med kampen mod forringelser af kontanthjælpen, f.eks. Det er ikke urealistisk at bringe artikler om den sammenhæng, men vi har ikke lagt de store planer for dette bredere fokus endnu.

MIDLER er stadig meget nyt, og sandhederne om, hvad der må gøres udvikler sig i kampen og ikke ved, at man sidder og udtænker en stor plan. Det er en kamp, vi deltager i.

Så jeres vision ligger mest på det uddannelsespolitiske område?

Lad os sige det sådan, at det er der, vi starter. Vi starter der, hvor vi selv er, som de fleste kampe gør. Jeg tror, at vi til at starte med skal have bevidstgjort vores medstuderende, få vendt deres afmagt til modmagt, og så skal vi se, hvor vi kan komme hen derfra.

Regeringen og de STORE tal



Vi ser her nærmere på nogle af de absurde regninger, de sidste to regeringer og deres eksperter har efterladt til os arbejdere og almindelige mennesker.

Af Bo Nielsen

"Der er ikke råd". Hvis det nyliberale flertal skulle vælge en fælles parole, ville denne sætning – dette mantra – uden tvivl være det mest oplagte.

Det er endda en påstand, der kan bakkes op af eksperter og økonomer.

Men der er ikke så meget fokus på hvorfor, der ikke er råd. Eller om det overhovedet passer.

For regeringen, dens støtteparti, ja selv en komplet bovlam opposition, har besluttet sig for, at samfundets største problem består i, hvad et par reaktionære imamer mener om et højst hypotetisk religiøst straffesystem. Imens der ævles stolpe op og ned om muslimer, skæres der dybt ind til benet i velfærden.

"Se! En muslim!"

Racismen virker som en liberalistisk 'burka', der dækker over det, regeringen og overklassen ikke ønsker, vi skal dvæle ved. "Se! En muslim!", råbes der, alt imens pengene fosser ud til skattely og ned i våbenproducerende og miljøsvinende virksomheders lommer.

PSO-afgiften: 70 milliarder

PSO-afgiften (Public Service Obligations) finansierer grøn omstilling med havvindmølleparker og anden vedvarende energi. Afgiften blev indført i 1998 i forbindelse med liberaliseringen af el-markedet. Afgiften skulle understøtte energiformer, som endnu ikke kunne klare sig på markedet.

Men EU-kommissionen har underkendt systemet, som de mener er konkurrenceforvridende og dermed ulovligt. Et flertal med S i Folketinget er for en afskaffelse, da partierne mener, afgiften skader dansk erhvervslivs betingelser.

En energiaftale fra 2012 skød 26 mia. under målet. Dengang forventede forligspartierne, at afgiften ville indbringe 39 mia. kr. frem mod 2020. Denne indtægt fra el-forbrugerne, dvs. helt almindelige mennesker (lønmodtagere samt folk på overførselsindkomster), er dog nu steget til 65 mia.

En fjernelse af afgiften vil koste statskassen 70 mia. kr. over de næste 10 år – og hovedparten går lige ned i de energitunge virksomheders lommer. Disse vil vinde markedsdele tilbage, da de grønne energiformer generelt ikke kan stå på egne ben.

Regeringen har fremlagt en finansieringsplan, der vil hæve bundskatten og sænke bundfradraget. Bundskatten står til at skulle hæves, så den til sidst vil være hævet med 0,31 procentpoint. Personfradraget skal i perioden 2017-2021 beskæres, så det til sidst vil være 1100 kr. mindre om året.

Det vil sige, at dem med mindst – lavtlønnede arbejdere, studerende og folk på overførselsindkomster – ville skulle betale relativt mest for at beskytte miljøsvinende virksomheder.

Regeringen har dog ikke kunnet lukke aftalen inden sommerferien, da DF, K og LA er imod skattestigning. EU har givet regeringen en frist til nytår.

Kampfly: 56 milliarder

Den 9. juni landede regeringen efter en aftale om køb af 27 nye kampfly, som i alt kommer til at koste minimum 56 mia. kr.

De nye kampfly skal være af typen F-35A Joint Strike Fighter. I forligsteksten hedder det, at "partierne bemærker, at F-35 fortsat befinder sig i udviklingsfasen, og at der følgelig er og fortsat vil være en række risici forbundet med flyets udvikling."

Onde tunger har da også kaldt F-35'eren for 'et flyvende IC-4'.

En 'bonus' ved de nye fly er, at de larmer dobbelt så meget som F-16. Dette har betydet en ekstra udskrivning på ca. 1 mia. kr. for det norske forsvar, som må købe naboer til baser ud på grund af uudholdelig støj.

Togfonden: 15,5 mia. (plus det løse)

Venstre indskrev i sit regeringsgrundlag et såkaldt 'serviceeftersyn' af aftalen om togfonden, som blev forhandlet på plads under den forrige regering i 2013.

Togfonden skal finansiere udbygningen og fornyelsen af det danske jernbanenet.

Aftalen koster 28,5 mia. kr. Finansieringen skulle findes ved øget beskatning af Nordsøolien. Men oliepriserne er i mellemtiden dykket, og nu skal det undersøges, om budgettet stadig holder.

Regeringen selv vurderede i efteråret, at der mangler 9 mia. kr. Et estimat, tænketanken Kraka til gengæld vurderede til at være alt for optimistisk. De pegede dels på, at regeringen opererer med en for høj pris per tønde råolie, og dels at en ny uprøvet fremtidig teknologi, som der satses på – såkaldt reinjektion af CO_2 fra atmosfæren – næppe er realistisk.

Endelig, påpegede de, er det lidt af en joker, om staten overhovedet når at tiltrække operatører, der vil hente olien op af undergrunden.

Regeringens eksperter er siden endt på, at der er et hul på 15,5 mia. kr., som skal skæres ud af en række projekter.

Det bliver primært østjyderne, der kommer til at se langt efter renovering og modernisering af den kollektive trafik og infrastruktur.

Der må ses langt efter en ny bro over Vejle Fjord, nye og direkte banestrækninger, time-drift mellem de store byer, en ny banegård i Århus, ny kort 1-times rejsetid mellem Århus og Odense, og endelig en S-togslignende, elektrisk forbindelse mellem Århus og Kolding.

Oven i skaden skal Banedanmark betale erstatning for kontraktbrud om at elektrificere 1.300 kilometer jernbane. Den har en værdi på 2,8 milliarder kr. og gik til Per Aarsleff og Siemens.

Togfonden løber frem til 2042, og med projekter svarende til 28,5 mia. kr., er der nu kun råderum til investeringer for 13 mia. kr.

Ekstraregning for at redde bankerne: 26,5 mia.

Det bliver voldsomt meget dyrere for skatteyderne, at regeringen i 2008 valgte at redde røven på bankerne.

Den økonomiske redningsplanke indebar, at der blev udstedt 30-årige statsobligationer med en pålydende rente på 4,5 pct.

Nationalbankens beregninger viser, at dette svarer til, at hver dansk husholdning må betale 3000 kr. i renter på de statsobligationer, der reddede bankerne.

Ifølge Nationalbanken er den aktuelle udestående gæld på de pågældende obligationer 125,6 mia. kr.

Regeringen har ellers påstået, at det ville være en solid overskudsforretning for skatteborgerne.

Problemet er bare, at der ikke er taget højde for de ekstra renteudgifter, de langfristede obligationer udløser. Før finanskrisen havde statens fremgangsmåde ved udstedelse af statsobligationer været 10-årige eller kortere løbetider. Dette er en billigere løsning.

Resultatet bliver et tab på 26,5 milliarder, som skatteborgerne skal dække.

Brexit: **Et slag mod nedskæringer og nyliberalisme**

På trods af en kampagne, der skulle skabe frygt, har de britiske vælgere stemt for at forlade EU.

Af Brian O'Boyle, oversat fra Socialist Worker

Hele den internationale elite stod sammen for at støtte Bliv-siden. Økonomiske topfolk fra USA, IMF, ECB og europæiske magthavere forsøgte febrilsk at holde Storbritannien inde i EU. Den militære elite i NATO var også klar over, at det var nødvendigt med UK i EU for at opretholde den vestlige imperialismes strukturer. Brexit betyder en stor udfordring for den bredere kapitalistiske dagsorden.

I løbet af de sidste to år har vi set EU's sande ansigt - et fængsel for arbejdere, som gennemtvinger nedskæringer og skaber racisme og fremmedhad.

EU har sørget for masse-forarmelsen af europæiske arbejdere. I 2015 levede over halvdelen af de græske pensionister allerede under fattigdomsgrænsen (4900 kr. om måneden). På trods af det fik EU SYRIZA til at skære yderligere i lønninger, pensioner og velfærd. Arbejdere over alt har lidt under EU's endeløse nedskæringsbølger.

I Irland tvang EU almindelige mennesker til at betale 477 mia. kr. og gennemtvang nedskæringer, gebyrer og privatisering. I England har EU støttet Tory-partiet i deres forsøg på at sænke lønninger og velfærdsydelser, mens de skyder skylden for nedskæringerne på migranter.

Folk er forargede, når Donald Trump snakker om at bygge en mur for at holde mexicanere ude. Men EU har allerede bygget sådan en mur for at holde folk, der flygter fra krige og undertrykkelse ude. I stedet for at byde flygtninge velkomne, møder man dem med pigtråd, militære bådpatruljer og en rådden aftale med Tyrkiet.

Dette har tvunget hundredetusinder til at sætte livet på spil på havet. Tusindvis er allerede druknet - de europæiske magthavere har deres blod på hænderne.

Klassebaseret beslutning

Beslutningen om at forlade EU var klassebaseret og en del af et oprør mod eliten. Den stemme, vi hørte, var i bund og grund arbejderklassens - som er vrede over at tabe kontrollen over løn, vilkår og liv.

I meget af Storbritannien var det de fattigste områder, deriblandt mange af Labours traditionelle højborge, som klarest stemte for at forlade EU.

Hvis Labours leder, Jeremy Corbyn, havde haft modet, ville han have givet vreden mod systemet en stemme og trukket exit-EU debatten mod venstre. I stedet for valgte Jeremy Corbyn - som en indrømmelse til Labours højrefløj - at argumentere for at blive i EU. Det betød, at racisterne i UK Independence Party (UKIP) og Torys højrefløj havde frit spil.

Angrebene på løn og velfærd kommer fra Tory-politik og fra EU, ikke fra indvandrere. Indvandrere kommer til Storbritannien for at arbejde, betale skat, og de hjælper med at bemande fx det nationale sundhedssystem. Deres bidrag til samfundet er positivt - både økonomisk og kulturelt. Det er de britiske chefer og bankfolk, som skærer ned i velfærden og arbejdernes levestandard.

Højrefløjen forsøger at tage æren for Brexit. Men virkeligheden er langt mere kompleks.

Tory-partiet kom i krise, da David Cameron blev tvunget til at trække sig tilbage. Fagforeningerne og venstrefløjen må udnytte det og gå i offensiven.

Kamp mod elitens Europa

Hvad der end sker, er det klart, at det nyliberale Europa ikke kan bestå, og at det politiske center, dvs. den gamle elite, er i alvorlig krise. Britiske arbejdere har afslået det antidemokratiske og arbejderfjendske EU, som bygger på endeløse nedskæringer og racisme.

Den radikale venstrefløjs opgave er nu at støtte denne afvisning af EU's nyliberalisme og gøre det til en kamp mod Torierne - samtidig med, at racisterne skal marginaliseres.

Et Europa bygget på arbejderes rettigheder og solidaritet er muligt, men for at få det har vi brug for modstand fra neden og en virkelig kamp mod chefernes EU og det kapitalistiske system, det repræsenterer.



Strejkerne i Frankrig: **Mod arbejdsmarkedsloven under undtagelsestilstand**

Den socialdemokratiske regering i Frankrig forsøgte i starten af 2015 at gennemføre, et historisk angreb på den franske arbejderklasse.

Af Jesper Juul Mikkelsen

Arbejdsmarkedsloven skulle åbne op for massefyringer og ødelægge de nationale aftaler om løn, ferie og arbejdstid, som har eksisteret indenfor mange brancher i næsten 80 år.

Målet for regeringen var at skabe større konkurrence mellem arbejdere inden for de enkelte sektorer, svække jobsikkerheden og de nationale minimumstandarder for at øge profitten for arbejdsgiverne.

Den 9. marts ville regeringen førstebehandle loven. Men modsvaret blev massivt. Man startede med en underskriftsindsamling online som millioner af arbejdere skrev under på. På universiteterne holdt de studerende stormøder, hvor man på tværs af landet besluttede at gøre 9. marts til protestdag.

Fagforeningernes reaktion var i begyndelsen ikke særlig effektiv. Regeringen havde fået overtalt en fagforening til at støtte deres arbejdsmarkedslov ved at give denne fagforening specielle rettigheder.

Det betød at det franske LO ikke ville indkalde til aktioner med den begrundelse at der ikke var enighed.

Udenom fagtoppen

Men menige arbejdergrupper begyndte selv at gå i aktion uden om den tøvede fagtop. Jernbanearbejderne som havde udsigt til at blive privatiseret, var de første til at indkalde til strejke 9. marts. Det var med til at give de studerendes aktionsdag mere kraft. Flere sektorer gik med og til sidst havde fagtoppen ikke anden mulighed end at gå med på strejken.

På stormøderne, som blev holdt efter strejken, diskuterede man hvordan man kunne vinde over regeringen. Fagtoppen ville kun gå med til endagsstrejker med ugers mellemrum.

Bevægelsens svar kom fra oliearbejderne den 21. maj. De besluttede at blokere deres raffinaderier og blokaderne inkluderede mange arbejdsgrupper og studerende.

Blokaderne var effektive, inden for 3 til 4 dage var der mangel på benzin i store dele af landet. 10 dage efter gik jernbanearbejderne og havnearbejderne også i tidsubestemt strejke, hvilket styrkede blokaden mod benzindepoterne.

Nederlag

Da Europamesterskaberne i fodbold nærmede sig kunne man have gjort Frankrig uregerligt, men det skete ikke.

Regeringen gav enkelte sektorer indrømmelser for at forhindre at fagtoppen gik med på en landsomfattende lammelse af landet. Taktikken lykkedes.

Efter fem måneders bitre kampe tvang den socialdemokratiske regering angrebet på arbejderne igennem midt i juli. Den parlamentariske debat om lovforslaget blev suspenderet flere gange, hvilket var et udtryk for hvor stort presset på regeringen var.

Et polariseret efterår

Kampen er ikke slut. Forringelserne er endnu ikke gennemført. Mange arbejdere er blevet hærdede af de massive strejker og protester mod loven og vil ikke lade deres vilkår blive forringet uden kamp.

Regeringen er samtidig svækket af de store protester og fagforeningerne har kaldt til national aktionsdag for ophævelse af arbejdsmarkedsloven den 15. september.

Beslutningen om at genoptage strejkerne viser at der er et helt nyt lag af arbejdere, som tænker langt mere radikalt i dag. En helt ny generation har fået en dyb forståelse for arbejderkamp. Og et stort lag af befolkningen har set den kraft som en aktiv arbejderklasse har når vi handler kollektivt og solidarisk.

Denne arbejderkamp har fundet sted midt under den franske undtagelsestilstand, i en situation hvor det politiske klima i Frankrig har været deprimerende. Undtagelsestilstanden har betydet en optrapning af politiets repression hvor politiet gentagne gange har angrebet de strejkendes demonstrationer og møder.

Og man har samtidig set racistiske kampagner fra regeringen og Front National.

På den anden side har dele af den franske arbejderklasse og studerende vist hvor magtfuld arbejderklassen er når den kæmper og bruger den virkelige styrke arbejderklassen har, nemlig den kollektive bevidsthed om at man spiller en uundværlig rolle i samfundet.

Det er i denne tilspidsede politiske situation, arbejderne og den franske venstrefløj går efteråret i møde.

HVILKEN VEJ FOR DEN GRÆSKE ARBEJDERKLASSE?



Det er ikke engang et år siden SYRIZA regeringen underskrev en spareplan med EU og IMF. Hvilke muligheder har den græske arbejderklasse for at skabe forandring?

Af Dimitris Gkiokas, foto: Joanna, flickr.com

Sammenkædningen af bevægelsen mod memorandummet og bevægelsen mod den racistiske flygtningeaftale mellem EU og Tyrkiet, var et stort skridt fremad for venstrefløjen til venstre for SYRIZA.

Det kan bl.a. ses på fagforeningsafstemningerne. På lægefagforeningens konference d. 8. april gik SYRIZA fra at have fået 32% i 2013 til 24,5% hvorimod KKE(stalinisterne) gik fra 16% til 26,5% og ANTARSYA (antikapitalisterne) gik fra 16,8% til 26%.

En anden faktor der kommer venstrealternativet til gode er, at de græske højrefløjspartier er i en længerevarende krise, med intern splid og usammenhængende politik.

Det betyder dog ikke at venstrefløjen til venstre for SYRIZA bare kan læne sig tilbage og vente på at drage fordel af dette. Der er to centrale problemer vi må løse.

Opgør med sekterismen

Det første er at gøre op med sekterismen, og i stedet få en enhedsfrontstilgang, hvor man kæmper sammen for de ting man er enige om. KKEs ledelse har længe været sekteriske. Siden den tragiske fejl i 1980'erne hvor KKE endte i en koalition med Nea Dimokratia (de konservative) og PASOK (socialdemokraterne) i 1989-90, og splittet i 1991, har KKE lukket sig om sig selv.

Da tusindvis af medlemmer forlod PASOK, var KKE så lukket at folk i stedet valgte at melde sig ind i SYRIZA. KKEs strategi med at arrangere separate demonstrationer under arbejderstrejker, for at undgå de bredere "degenererede" lag af arbejderklassen, må siges at være et selvmål.

Problemet er dog ikke begrænset dertil. Nogle af de mere ekstreme er begyndt at tale for at folk tilknyttet SYRIZA skal fjernes med magt fra anti-racistiske demonstrationer.

Talerstol

Det andet problem er manglende forståelse af hvad man kan bruge parlamentet til.

Allerede i 1980'erne, inden KKE blev sekteriske, manglede man en klar strategi for hvad man ville i parlamentet. Dette problem mundede ud i at én del af KKE blev sekterisk, og den anden del understøttede genoplivningen af parlamentarismen i form af SYRIZA.

De to tilgange bliver synlige når man ser hvor kompromisløse KKE fremstår når de snakker, men har været meget forsonende på kritiske tidspunkter, som f.eks. under optøjerne i Athen i december 2008, og da D. Koutsoubas påstod at det ville være en katastrofe at forlade eurozonen.

LAE

Folkelig Enhed (LAE) er et venstrefløjsparti der brød ud af SYRIZA som protest mod indgåelsen af gældsaftalen med EU sidste sommer. De insisterer på at de ville være i stand til at implementere et radikalt program hvis de kom i regering, på trods af at det hverken har været muligt for SYRIZA eller KKE.

LAE udtaler: "For LAE er det ikke et mål i sig selv at overtage regeringsmagten – det kan man se ved at partiets grundlæggere opgav deres magtpositioner for ikke at forråde deres principper. [...]

Folkelig modstand vil forblive fragmenteret hvis der ikke er et perspektiv om politisk omvæltning. Fremkomsten af en regering fra den kæmpende venstrefløj, en arbejdermagt, med et radikalt demokratisk program for national uafhængighed, omstrukturering af produktionen, genrejsning af økonomien, social retfærdighed og miljøbeskyttelse."

Det er ikke noget nyt at partier påstår at en venstrefløjsregering vil være lig med at arbejderklassen får magten. Lidt ældre mennesker kan huske sloganet: "PASOK i regering, folket til magten" og yngre vil kunne huske SYRIZAs deklarationer i 2012.

LAEs udtalelse fortsætter: "Vi kæmper for en bred front af alle kæmpende demokratiske, anti-imperialistiske, patriotiske, anti-memorandum kræfter. Både på det samfundsmæssige og politiske område, og omfatte alle aktører, bevægelser og kollektiver som eksisterer i dag eller bliver skabt i fremtiden."

LAE har åbenbart ikke taget ved lære af SYRIZAS erfaringer med at det ikke altid er en god idé at alliere sig med 'patriotiske og anti-memorandum kræfter'.

Bryd med borgerskabet

ANTARSYA har til gengæld holdt sit tredje landsmøde, og med 3000 deltagere overgået deltagelsen ved sidste landsmøde, hvilket gav dem fornyede kræfter. Ved samme lejlighed udtalte de:

"I dag bliver flere og flere arbejdere bevidste om, at det ikke er muligt at tilbagerulle memorandumerne uden at bryde med borgerskabet, uden at bryde med EU og uden radikalt at sætte spørgsmålstegn ved kapitalismens ensretning.

Der er brug for en venstrefløj som prøver at sammenkæde 'anti-memorandum', anti-EU, anti-imperialistisk og anti-kapitalistisk kamp med det tværgående behov for at slå kapitalens angreb på arbejderklassen og folket tilbage."

Det er nødvendigt at opbygge en styrke i arbejderklassen, da det i sidste ende kun er en organiseret arbejderklasse der kan gennemføre de nødvendige anti-kapitalistiske samfundsomvæltninger.

Selvom ANTARSYA har medvind, er der mange problemstillinger som skal løses før de kan udnytte tidens muligheder og sørge for at arbejderklassen kommer styrket ud af konflikten efter SYRIZAs svigt.



KUPFORSØG I TYRKIET

Det var lige ved og næsten, at en folkevalgt tyrkisk regering for femte gang siden 1960 blev væltet af et militærkup. Men folkelig modstand slog kupmagerne tilbage og viste et glimt af almindelige menneskers magt mod undertrykkerne.

Af Bo Nielsen

Kort før midnat den 15. juli flyver militærfly ind over Ankara, imens militære styrker besætter de to store broer, der forbinder Europa og Asien i Istanbul.

I løbet af den næste time bomber militærhelikoptere strategiske mål, bl.a. parlamentet og sikkerhedspolitiets hovedkvarter.

Der foretages en række anholdelser og bortførelser af højtstående generaler, herunder de øverstkommanderende for landstyrkerne og luftvåbenet.

En nyhedsoplæser på det statslige TV tvinges til at oplæse kupmagernes budskab til nationen, der taler om at "beskytte menneskerettigheder og demokrati" og erklærer "midlertidig militær kontrol".

Kampvogne og soldater indtager Taksim Pladsen.

Selvforsvar

Netop da det efter en times tid ser ud til, at kuppet vil lykkes, bryder demonstrationer ud flere steder i Tyrkiet.

På Taksim Pladsen konfronterer tusinder af demonstranter militæret – nogle lægger sig ned foran tanksene.

Et øjenvidne fortæller, at da soldaterne begyndte at skyde op i luften, trak mange demonstranter sig først tilbage, men at stadig flere demonstranter strømmede til og snart fik overtaget på pladsen og tvunget soldaterne ud af deres tanks.

En fantastisk sejr.

Ikke kun AKP-støtter

Blandt demonstranterne var mange, som hader Erdogans autoritære regime og vidste, at et militærregime kun ville medføre endnu mere brutal undertrykkelse.

Erdoğan fører disse måneder en blodig krig mod det kurdiske folk, som ifølge regeringens egne tal har kostet over 6000 kurdere livet siden juni sidste år. Men kurdiske grupper, herunder det pro-kurdiske venstrefløjsparti HDP, var blandt de første til at fordømme kuppet.

Alligevel har der været en ophedet debat på venstrefløjen (også) i Tyrkiet:

"Da militære magtovertagelser har mistet al troværdighed i det tyrkiske samfund i de seneste år, er der ingen der åbent støtter kupforsøg her. Men de, der reelt ønskede, at militærkuppet var lykkedes, argumenter nu for, at anti-kupdemonstranterne er barbarer, fascister etc. Dele af venstrefløjen er også under indflydelse af disse argumenter."

"Selvfølgelig var støtter og vælgere af AKP der, med alle de modstridende ideer, de har i deres sind. Men det var en afspejling af den vrede, der er i befolkningen imod militærkup i Tyrkiet."

"Det er temmelig oprørende at ignorere de [300, red.] mennesker, som døde på gaderne i kampen mod militærkuppet. I stedet fokuserer dele af venstrefløjen på de få tilfælde, hvor folket angreb militærfolkene. Meget lignende reaktioner var i øvrigt tilfældet, da militærkuppet i Egypten fandt sted."

Det fortæller et medlem af Internationale Socialisters tyrkiske søsterparti, DSiP i Ankara til Socialistisk Arbejderavis.

Hvem var kupmagerne?

AKP-regeringen anklager den islamiske Gülen-bevægelse for konspiration mod staten og har krævet Fethullah Gülen udleveret af USA. Tyrkiets arbejdsminister Souleyman Soylu har sågar udtalt, at "USA står bag kuppet".

Men USA fordømte kuppet. Dog først efter adskillige timers tøven (NATO-partneren ønskede formentlig at støtte den vindende side). De sidste til at fordømme kuppet var de sekulære kemalister og endelig de tyrkiske fascister.

Mest sandsynligt er det, at kupmagerne skal findes blandt dele af de væbnede styrker.

Dele af militærets sekulære top er rasende over, at Erdoğan, som de mener er for islamisk, har haft held med at bruge militæret til at booste sin egen popularitet.

Erdoğan, som for millioner af troende tyrkere har symboliseret en frigørelse fra Kemal Atatürks anti-muslimske arv, lagde sig for år tilbage ud med den 'dybe stat' og det sekulære establishment, da han indledte en såkaldt fredsproces, der involverede forhandlinger med PKK.

Afsløringen af en omfattende konspiration mod regeringen, begået af en sekulær gruppering kaldet Ergekenon, førte i 2011 til, at dusinvis af generaler blev fængslet.

I den periode var Gülen og Erdoğan nære allierede imod militæret. Den alliance brast med korruptionsanklagerne mod præsidenten og hans søn. Erdoğan angreb gülenistiske medier og fyrede eller fængslede bevægelsens folk i retssystemet.

Generalerne blev løsladt, og Gülen var den nye skurk.

Men så vendte Erdoğan i 2015 på en tallerken og blæste til brutal krig mod kurderne og positionerede sig således som nationens islamiske landsfader imod "terrorismen".

Langt ind i militærets rækker blev dét set som en direkte islamistisk trussel imod deres (kemalistiske) nationalisme, og løsladelsen af generalerne kan meget vel have været det overmod, der ramte Erdoğan 15. juli.

Til kamp mod Erdogan

Den autoritære udvikling er eskaleret under den tre måneders undtagelsestilstand, Erdogan har erklæret for at rydde op efter kupmagerne.

Tusinder er blevet anholdt, inklusive 29 topgeneraler, andre tusinder er fyret i retsvæsenet og i skolesystemet.

Egyptens blodige militærdiktatur er en påmindelse om, hvorfor det var rigtigt at gå op imod kuppet.

I Tyrkiet kan Erdogans modstandere stadig indkalde lovligt til demonstrationer og åbent organisere modstand mod regimet.

Men venstrefløjen er nødt til både at argumentere for en samling af de kræfter, der nedkæmpede kuppet, om en anden politisk vej ud af regimets autoritarisme og tilbage til fredsprocessen. Det kræver, at man træder ud af kemalismens skygge.

Ron Margulies fra DSiP peger på, at "opgaven for socialister i Tyrkiet er at finde måder at slå en kile ind mellem den "islamistiske" regering og den arbejderklasse, der støtter den."

Mange af AKP's vælgere er utilfredse med regimet, men "venter stadig på det alternativ, der ikke ser dem som en unuanceret samling af islamistiske reaktionære, men det, der adresserer deres virkelige problemer, bekymringer og håb", konkluderer han.

The Hunting Ground: **Voldtægtskultur på amerikanske universiteter**



Kirby Dicks dokumentarfilm The Hunting Ground er en tankevækkende præsentation af voldtægtskultur på amerikanske universitetscampus, uretfærdighed og den profitindustri, der ligger bag de amerikanske universiteter som virksomheder.

Af Anna Wolf

Filmen åbner med klip, der viser unge kvinders og mænds reaktioner på at være blevet optaget på deres drømmeuniversitet mens den højtidelige melodi, der traditionelt spilles ved dimissionen på amerikanske universiteter, spiller i baggrunden. Tonen slås an med universitetslivets sammenhæng med ungdom, håb, fremtid.

Derfor er effekten så meget mere slående, da vi i løbet af filmen hører de personlige historier fra kvinder, og også et par mænd, der fortæller deres del af den historie, der er bagsiden af det amerikanske universitetsmiljø; historier om de voldtægter, der foregår på universitets område og ofre/overlevere, der møder en mistroisk og ignorant ledelse.

Filmen introducerer også Andrea Pino og Annie Clark fra University of North Carolina, der begge har været igennem en voldtægt på universitetets område, mødt en mur af tavshed fra administrationen og siden sammen taget sagen i egen hånd.

De har startet et supportsystem for voldtægtsoverlevere over hele USA, der er vokset til et aktivist netværk med indflydelse på mange universiteter. Og det er der brug for, tydeligvis. Historierne fra de mange forskellige overlevere er så ens, at det er skræmmende.

Historien om skam og tvivl, men også en dyb overbevisning om, at der selvfølgelig er hjælp at hente. Men som tidligere lektor på Wesleyan University, Claire Potter påpeger: ”Det er en administrators første job at beskytte institutionen fra skade, ikke den studerende.”

Profit og prestige

Dette udsagn bliver sigende for en lang række ubehagelige sandheder, der dukker op efterhånden som det tætte netværk af universiteter, forretningsfolk og sportsindustri udfolder sig. En skade på universitetet er en skade på skolens navn og rygte; et dårligt ry er mindre prestige; mindre prestige er færre ansøgere og færre donationer; færre penge er mindre profit.

En profitdreven tænkemåde forklarer, hvorfor skolen holder fraternities – prestigefyldte studenterforeninger eller ’broderskaber’ for mænd, der praktisk talt er et springbræt til erhvervstoppen efter endt studietid – i hævd på trods af deres misogyne ry og historie med seksuelle overgreb til deres fester. I 2013 kom næsten 60 procent af alle donationer på over 100 mio. dollars til amerikanske universiteter fra tidligere fraternity-medlemmer.

Der er prestige og penge i foretagendet. Det samme er der i stjerneatleter og andre, der på den ene eller den anden måde er økonomisk indbringende for universitetet.

Dette er ikke historien om mænds uforanderlige seksuelt aggressive natur. Voldtægtskultur er et frastødende og problematisk aspekt af universitetskulturer rundt om i verden, der udgøres af en utroligt lille procentdel af mænd.

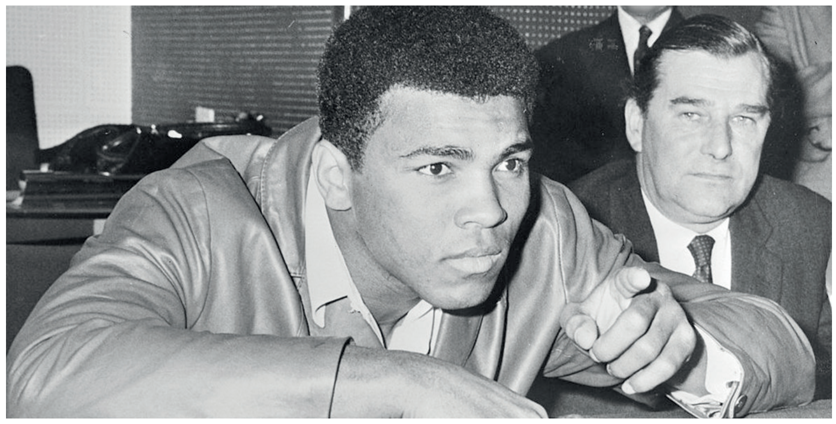
Dette er historien om, hvordan sexisme og kvindeundertrykkelse er tæt sammenvævet med kapitalismens strukturer og systemer. Den victim-blaming, udskamning og mistro, der beskrives udspringer af universiteterne, der beskytter deres interesser.

Håb om forandring

Pino, Clark og tusindvis af andre overleveres aktivisme kan måske ændre tingenes tilstand. Filmens afslutning er fuld af håb på trods af de grimme statistikker og de barske historier. Hvad der startede som en slags juridisk aktivisme for at få rettighederne på plads er vokset til en landsdækkende bevægelse, der har sat problemet på den politiske dagsorden og måske sat gang i forandringen.

The Hunting Ground er for socialister og alle, der kan se systemets fejl, en film, der på tankevækkende vis skildrer de yderste konsekvenser af et uddannelsessystem, hvor institutionerne køres som profitdrevne virksomheder. Men den indeholder også historien om, hvordan studerende, og mennesker i almindelighed, i fælles kamp kan forandre tingenes uretfærdige tilstand.

Muhammad Ali **– en folkets kæmper**



Muhammad Ali fascinerede verden, da han blev verdensmester i sværvægtsboksning i 1964. Han kombinerede ekstraordinær ynde og hurtighed i ringen med en stor personlighed udenfor.
Han kombinerede en åben radikal politik med en tydelig stolthed over sig selv. Ali døde d. 3. juni 2016.

Af Brian Richardson

Han nægtede at lade medierne definere, hvem han var, eller hvordan han burde opføre sig.

Han blev født som Cassius Clay i Louisville, Kentucky, 1942. Sin første internationale opmærksomhed fik han, da han vandt guld i letsværvægt ved OL i Rom i 1960.

Selv om han vendte tilbage til sit hjemland som mester, blev han stadig udsat for ydmygende institutionel diskrimination, der ødelagde livet for sorte mennesker i USA. Han blev nægtet servering på en restaurant “kun for hvide” og blev angrebet af en bande racister. Han havde problemer med at finde et hotel at bo på, når han rejste rundt til sine kampe.

Han chokerede sportsverdenen, da han slog Sonny Liston og blev verdensmester i sværvægt.

Men næste morgen leverede han et endnu mere overraskende slag, da han bekræftede rygterne om sit engagement i Nation of Islam. Denne militante sorte separatistiske bevægelse voksede i indflydelse og udfordre Martin Luther Kings og borgerrettighedsbevægelsens hegemoni.

Clays mentor var Malcolm X, Nation of Islams mest karismatiske skikkelse.

Han meddelte, at han skiftede navn. “Cassius Clay er et slavenavn. Jeg har ikke valgt det, og jeg vil ikke have det. Jeg er Muhammad Ali, et frit navn – det betyder Guds elskede – og jeg insisterer på, at folk bruger det, når de taler til mig og om mig.”

Som følge af sin radikale aktivitet fordømte Alis hvide sponsorer, bokseautoriteterne og andre ham skarpt for hans mangel på respekt og taknemmelighed.

Militæret

Ingen kunne slå Ali i ringen, men tre år senere forsøgte det amerikanske militær at tøjle ham ved at indkalde ham til at slås i Vietnamkrigen. Alis svar var klart og eftertrykkeligt: “Nej, jeg vil ikke tage titusinde miles hjemmefra for at hjælpe med at myrde og brænde en anden fattig nation blot for at fortsætte hvide slaveherrers dominans af mørkere mennesker verden over.”

Prisen, Ali betalte, var stor. Han blev dømt af en helt hvid jury for at unddrage sig værnepligt og idømt fem års fængsel og en bøde på 10.000 dollars. Selv om han faktisk aldrig kom i fængsel, blev truslen hængende, indtil hans dom til sidst blev annulleret i juni 1971.

I mellemtiden var han blevet frataget sine titler og bokse-ledelser over hele verden, herunder det britiske Boxing Board of Control, der fratog ham hans bokse-licens.

Alis principfaste holdning var tegn på en voksende stemning af modstand mod Vietnamkrigen.

Ali besluttede at fortsætte med at kæmpe, langt efter at han var over sit højdepunkt, men trak sig endelig tilbage efter et ydmygende nederlag mod sin tidligere sparringpartner Larry Holmes og den ikke specielt fremragende Trevor Berbick i 1980 og 81. På dette tidspunkt led han allerede af de tidlige stadier af Parkinsons syndrom, der skulle plage ham så dramatisk senere i livet.

Som det så ofte er tilfældet med radikale skikkelser, har der været et organiseret forsøg på at genopfinde og sminke Ali. For eksempel blev han valgt til at tænde faklen ved åbningen af de Olympiske Lege i Atlanta 1996.

At give stafetten videre til en ny generation skal symbolisere det olympiske ideal, men der var også en bredere betydning. Her i det “dybe Syden” var denne sorte mands triumf endnu et eksempel på “den amerikanske drøms” vedvarende appel.

Ali var en fremragende skikkelse i kampen mod racisme, krig og imperialisme.

Dette er en forkortet udgave af en nekrolog over Muhammad Ali, læs den fulde artikel på socialister.dk/avis/visartikel.asp?art=35273

Tribunalforeningen:
Vi undersøger Danmarks krige, når Folketinget ikke vil

Irak-Afghanistan Kommissionen blev nedlagt, da Lars Løkke dannede regering.

Af Lene Junker

Tribunalforeningen blev stiftet i januar 2016 med det formål at forberede et tribunal til undersøgelse af Danmarks deltagelse i krigene i Irak og Afghanistan.

Johan Kirkmand er formand for foreningen, og bestyrelsen består af mangeårige antikrigs- og fredsaktivister.

Det er vigtigt at få svar på følgende spørgsmål:

Har den danske regering indledt en ulovlig angrebskrig i forhold til international og national lovgivning?

Har den danske regering overtrådt krigens love i Irak og Afghanistan?

Er der ministre, embedsfolk, officerer, soldater eller andre, der kan stilles til ansvar?

Siden Tribunalforeningen blev stiftet, er de begyndt at opbygge en medlemskreds, økonomi og at deltage i den offentlige debat.

Resten af året vil der være fokus på fundraising og kontakt til relevante paneldeltagere, vidner og researchere med videre.

Fra 2017 vil tribunalet begynde sit arbejde, og det forventes af være afsluttet i juni 2018.

Støt dette arbejde, meld dig ind i Tribunalforeningen. Det koster 100 kr. Det kan du gøre ved at finde "Tribunalforeningen til undersøgelse af Danmarks krige i Irak og Afghanistan" på Facebook.



Tony Blair løj om Irakkrigen

Det skulle tage 13 år og 251.000 dræbte, heraf 160.000-180.000 civile drab (iraqboducount.org) før en britisk undersøgelse konstaterede, at krigen i Irak var baseret på falsk grundlag.

Af Asbjørn Fleng

Ifølge den stats-nedsatte Chilcot-rapport var det på et fejlagtigt grundlag, at tidligere britiske premierminister Tony Blair argumenterede for at gå i krig i Irak. Undersøgelsen konkluderer ikke direkte, at han løj, men konstaterer, at Tony Blair vildledte det britiske parlament.

Otte måneder før krigen startede og før FN's våbeninspektører havde afsluttet deres rapport, skrev Tony Blair til George Bush "Jeg er med dig, uanset hvad". Da krigen skulle til at blive realitet, fik Blair skubbet sin vilje igennem ved at komme med falske oplysninger til det britiske parlament.

I Storbritannien har Brexit samt at flere politiske ledere er blevet nødt til at trække sig, skabt tumult på den politiske scene. Chilcot-rapporten (6. juli) er endnu et slag mod magteliten og er med til at styrke den voksende politikerlede.

Irakkrigen var baseret på en løgn, befolkningen betalte prisen. I dag er der krig i Syrien og Irak. Byer ligger i ruiner, og folk flygter. Det er på tide at stoppe de imperialistiske krige og byde husly til de folk, der har mistet deres hjem til Vestens bomber.

BLACK LIVES MATTER PROTESTER I KØBENHAVN



Black Lives Matter-bevægelsen startede i USA på baggrund af en række brutale mord begået af politiet på afroamerikanere.

Af Anders Bæk Simonsen, foto: Anna Wolf

I Danmark har der over sommeren været indkaldt til to protester. De to initiativer har samlet op mod 800 mennesker på Rådhuspladsen og omkring 100 til den anden protest foran den amerikanske ambassade.

Disse protester har været ret radikale i deres udtryk og har evnet at gøre det centrale til et spørgsmål om, at folk med en mørk hudfarve alle steder oplever diskrimination og racisme. Også i Danmark.

Begge demonstrationer har været arrangeret af folk, der selv har oplevet denne racisme, og de har formået at trække deres på netværk. Især på Rådhuspladsen så vi en meget ung demonstration med folk med meget blandet baggrund.

Ordet revolution blev brugt en del gange. Ikke nødvendigvis i en revolutionær socialistisk forstand, men som begreb om en proces, der markerer et klart brud med den hverdag, hvor ens hudfarve behandles som noget, der begrænser det unikke ved det individuelle menneske bag skindet.

Unge, indignerede og kampklare

Det virker som om, at den tiltagende racisme i vores samfund har fået nogen til at stå imod og udtrykke sig offentligt i en afstandtagen over for den diskrimination, de mærker dagligt. Forud for sommerens demonstrationer har der været en debat i offentligheden om brugen af det danske n-ord, og hvordan racistiske ytringer pakkes ind i jokes og latter.

Debatten har været rejst af nogle de folk, der også har været involveret i protesterne, og budskabet har her været, at "selvom du ikke nødvendigvis mener noget ondt med dine ytringer, så bunder de stadig i racisme og gør mig ondt eller ked af det".

Denne nye radikalisering og debat har måske også ført til, at en del folk, der ikke før har udtrykt sig politisk i en større forsamling fik deres mikrofon-debut ved protesterne.

Et nyt yngre lag af afrodanskere og andre med anden baggrund udover dansk, opvokset i 00'ernes racistiske gylle spredt gennem mainstream-medierne og med et Dansk Folkeparti, der har været (og nu igen er) stamgæst på ministerkontorerne, har nu sagt fra, kastet sig ind i debatten og er pissevrede over, hvordan hudfarve gør dem til andenrangsborgere.

De har helt intuitivt forstået, at kampen mod undertrykkelse hænger sammen; at kampen for sortes rettigheder også er kampen mod undertrykkelsen af flygtninge, muslimer, kvinder og andre undertrykte/minoriteter.

Jeg er, fordi vi er

Dette digt blev læst op til Black Lives Matter-demonstrationen i København 14. juli, som tiltrak flere hundrede til protest mod racisme og politimord på sorte i USA og de europæske storbyer. Fuldt af indignation og håb er det en lille stemningsrapport for bevægelsen. Socialisisk Arbejderavis bringer et uddrag.

Der lød skud hos min genbo i går, to unge blev dræbt fordi de ikke havde jakkesæt på

Tør vi sige højt at de også var sorte, tør vi se i øjnene at de ikke var de første i år

Min klassekammerat siger at politiet giver hende håb, men der lød skud hos min genbo i går, og de kriminelle gik stolt derfra i blå

- Jeg er, fordi vi er, uden jer er jeg intet værd

[...]

Der lød skud hos min genbo igår, men jeg valgte at vende mit hoved bort

Jeg er ikke en del af deres lort, jeg er ikke engang sort, hvorfor i alverden skal jeg give en fuck?

Lad os hellere kaste sten mod dem, der kun kan kaste med sten, når deres tilværelse atter er blevet til en film, hvor myndighederne instruerer din mening, mens de forsat lever i en krig

Det er nemmere, jeg sover bedre, jeg har brug for at tro på at systemet virker

- Jeg er fordi vi er, uden jer er ikke noget værd

Vi er samlet her i en flok, ikke fordi vi forsøger at adskille hvid og sort

Men udelukkende fordi vi er imod, at det betyder noget om du er hvid eller sort

Vi er samlet her i flok, fordi vi insisterer på at Black Lives Matter, indtil den dag hvor din værdi her i livet, ikke bestemmes af om du er hvid eller sort

Vi er samlet her i en flok, fordi vi har brug for håb

Om du bor i Soweto, New York, Østerbro eller Gøteborg, sender vi dig kærlighed som et opråb

- Jeg er fordi vi er, uden jer er intet værd

[...]

Der lød et brag hos min genbo igår, champagnepropper, deres barn fyldte år

Hun vokser op i en verden fyldt med håb, så længe du og jeg insisterer på at stå sammen i en flok

- Jeg er, fordi vi er, uden jer er jeg ikke noget værd



HVAD MENER SOCIALISTER OM TERROR?

Hvad skal socialister mene om den bølge af terrorhandlinger, som præger både Europa, USA, Mellemøsten og den Indiske Halvø? I det herskende klima af frygt, sensation og, først og fremmest, islamofobi er det nemt at miste overblikket.

Af Charlie Lywood, foto: wikipedia

Socialister hader, når mennesker mister livet, både her og (hvor de fleste dør af terror) i resten af verden udenfor Europa. Det begræder vi. Men vi skal også forstå, hvad der står bag. Og ikke mindst hvordan det kan undgås.

Terror er ikke noget nyt. Længere tilbage i historien har terrorhandlinger fra undertrykte grupper eller nationalistiske bevægelser været mere normen end undtagelsen.

Det er vigtigt at forstå, at terror er en metode, som bruges i en politisk kontekst. Enten som hævn, som formodet kim til forandring ved at nedbryde statens modstand eller et forhandlingsudspil.

I Daeshs (IS/ISIS) tilfælde begrundes det som hævn for bombning af dem. De tager så at sige krigen hjem til dem, som angriber dem. "Stop bombning og vi stopper terror" er deres budskab. Eksempelvis brugte de først terror i Tyrkiet efter, at det ulovlige salg af olie fra kalifatet, som blev ført gennem Tyrkiets territorium, blev stoppet af Tyrkiet.

Men terror bruges ikke kun af oprørere. De forskellige magthavere, som råder over masseødelæggelsesvåben, droner og mægtige hære, der kan sættes ind der, hvor de har en interesse, bruger også terror som en metode til at opnå politiske fordele.

Vi kalder det bare ikke "terror", da det er stater, som udøver det. Men set ud fra den befolkning som rammes af for eksempel en atombombe i Hiroshima eller tæppebombning i Vietnam, så opleves det som terror.

Hvad skaber terror?

Socialister tager afstand fra brugen af terror.

Statsterror, som vores magthavere forsvarer som retfærdig, skal afsløres for, hvad det er. Det er en måde, hvorpå stater fastholder deres magt, adgang til og kontrol over markeder og privilegier. Det er magthavernes terror.

Derimod er terror begået af undertrykte nationer og befolkningsgrupper udtryk for, at de typisk er totalt militært underlegne i forhold til de statsmagter, de står overfor. Derfor har socialister altid forsøgt at sætte terror ind i et perspektiv.

Apartheid-systemet skabte ANC i Sydafrika gennem brutal undertrykkelse af det sorte flertal. ANC brugte terrorbombninger af strategiske industrier og politistationer i deres kamp, og mange uskyldige gik også til. Det samme gælder IRA i Nordirlands kamp for det katolske mindretals rettigheder og samling af Irland.

Det, som har skabt Daesh i Irak/Syrien i moderne tid, er Vestens udsultning og smadring af den irakiske stat og indsættelse af en sekterisk (shia)regering til at holde den tidligere Barth-bevægelse nede. Men medvirkende er også Vestens (og Ruslands) jagt på olie og geopolitisk indflydelse i Mellemøsten samt stribevis af bombninger, som har dræbt mange, mange flere end Daesh' brutale styre og deres tilhængeres terror-drab i nogle vestlige lande.

I øvrigt er 95 % af ofrene for terrorhandlinger begået af Daesh foregået i muslimske lande og blandt muslimer.

Mere at sige

Selv om pilen peger på vores herskende klasser som hovedansvarlige for de betingelser, som fører til terrorhandlinger i Vesten, er der mere at sige.

Sagen er den, at terror er en metode, som ligger meget fjernt fra socialisters holdning til, hvordan verden kan ændres. Terror betyder, at den almindelige befolkning bliver skræmt, og det er meget nemmere for regeringer at indføre mere militær, politi og restriktioner af de friheder, som folk har tilkæmpet.

Terrorhandlinger styrker også det ekstreme højre, som vi ser det i dag overalt i Europa. Mens hundrede tusinde franske arbejdere slås mod nye arbejdsmarkedslove, er al opmærksomhed rettet mod "terroristerne" og kampen mod dem. De samme undtagelseslove og beføjelser til politiet, som Hollande har indført og forlænget, kan nu bruges mod almindelige arbejdere.

Dehumanisering

Terror er heller ikke til de bevægelsers fordel, som bruger det. Regeringer får meget mere magt til at bombe endnu mere, da man kan udstille dem, der står bag som "en dødskult" eller barbarer. På denne måde lytter færre og færre til de mange gange helt forklarlige grunde til, at for eksempel Daesh er opstået.

Søren Espersen kan fremføre argumentet om, at de civile i de områder, hvor man bomber, må være nødvendige ofre i "krigen mod terror". På denne måde dehumaniseres muslimer i al almindelighed. Og trykket mod muslimer i de lande, de er emigreret til, styrkes.

Men der er endnu et argument, som er vigtigt: Terror er en handling som begås af enkeltpersoner og planlægges i al hemmelighed. I sagens natur er der ingen kollektivitet i dette. Enkeltstående "helte"-gerninger, hvor "helten" oftest dør, er muligvis en inspiration til de allerede overbeviste, men afskyes af næsten alle andre.

Tilmed bliver folk lammet af terror og vil gerne vise empati for dem, det er gået ud over. Derved undergraves muligheden for rent faktisk at reflektere over at ændre de uretfærdigheder, som eksisterer både i Mellemøsten og i de vestlige lande.

Det er næsten umuligt at rejse en debat om, hvorfor terror sker, da "forståelse" bliver forvekslet med "accept", og derved er man stemplet som terroristsympatisør.

I mangel af bedre

Daesh har nemlig ikke noget svar på, hvordan de reelle problemer for de arabiske masser løses. Kalifatet kan ikke skaffe elektricitet, rent vand, arbejde, uddannelse, god sundhed, afskaffe korruption og nedbryde de sekteriske skel.

Daesh har en opbakning, fordi andre har fejlet. Først og fremmest da det arabiske forår i 2011-13 blev slagtet af kontrarevolution i Egypten. Bevægelsen væltede den korrupte og diktatoriske Mubarak og bragte Det Muslimske Broderskab til magten, men den herskende klasse både i Egypten og Saudi Arabien (og deres allierede) ville ikke acceptere demokratiets stemme og væltede Morsi med et militærkup.

I dag fordømmer alle det fejlslagne militærkup i Tyrkiet, men i Egypten accepteres Sissi og hans militær-bødler af USA og Vesten. Ikke et eneste ord i fordømmelse faldt der. Ikke underligt at mange arabere, som gerne vil ændre tingene, ikke giver ret meget for Vesten og deres ledere. De betragtes som hyklere og besættere af mange.

Desperation

De seneste ensomme ulves terror mod civile i vestlige lande med pistoler, lastbiler, økser og knive er en konsekvens af to ting. Dels en opfordring fra Daesh til deres tilhængere om at slå ihjel helt uden skelen til, om det er strategisk eller ej.

Dels at der er en grobund i Vesten for denne opfordring. Det betyder ikke at Daesh er almægtig, men at desperationen er meget stor hos et mindretal af muslimer i Vesten. Og specielt hvis de i forvejen ikke har så meget at leve for. Så giver "helte"-døden en eller anden form for mening.

Men det fører ikke til noget andet end endnu et nøk til højre og endnu et nøk til en mere repressiv stat.

Svaret mod at bruge terror som metode er at bygge bevægelser både herhjemme og i Mellemøsten, som bygger på massekamp som strategi.

Det er kun, når vi er mange nok, forenede nok og beslutsomme nok, at vi kan møde imperialismens magt med en reel modmagt.

Daesh er svag og kan ikke engang i de territorier, som de besidder (som skrumper ind) levere det, der er brug for. Derfor er deres desperate terroraktioner dømt til at mislykkes, men reaktionen på dem sætter den virkelige kamp for forandring tilbage.

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – ”de 1%” – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres ”krise-medicin” ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en ”rød” regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige.
Som det skete efter krisen i 30’erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Kapitalismens klima

Kapitalismens produktionsmåde har skabt sin egen geologiske epoke i løbet af de sidste 60 år.

Af Jens Andersen

Op gennem 1980’erne blev et stigende antal videnskabsfolk bekymrede for, at menneskeheden ikke kun skadede lokale miljøer og økosystemer, men også var begyndt at skade miljøet på et verdensomspændende plan.

Denne bekymring førte til det største og mest komplekse videnskabelige internationale samarbejde nogensinde; Det Internationale Geofysiske-Biofysiske Program, som involverede tusindvis af videnskabsfolk fra 1990 til 2015.

Et af de vigtigste resultater af programmet har været en mere nuanceret forståelse af den globale kulstof-cyklus og dens relation til klimaforandringer. Allerede i 1960’erne vidste man, at CO2-indholdet i atmosfæren var stigende, men man vidste ikke, om dette var almindeligt, og hvad effekterne af det var.

Kuldioxid i atmosfæren regulerer, hvor meget sollys, der trænger igennem og opvarmer kloden, og hvor meget af varmen, der forsvinder tilbage i rummet. Alt for meget kuldioxid ville gøre jorden for varm til, at liv kunne eksistere, ligesom Venus. For lidt kuldioxid ville gøre den for kold, ligesom Mars.

Over 400 ppm (parts per million) og stigende...

I dag ved vi, at CO2-indholdet gennem mindst de sidste 800.000 år har holdt sig indenfor et strengt afgrænset interval: aldrig under 180 ppm i kolde tider og aldrig over 300 ppm i varme tider. I dag er CO2-indholdet over 400 ppm og stiger stadig voldsomt. Dette er et direkte resultat af afbrændingen af fossile brændstoffer.

Geologer opdeler jordens historie i forskellige epoker. Den pleistocæne epoke, som var karakteriseret ved istider, startede for 2,5 mio. år siden. For 11.000 år siden blev den erstattet af den holocæne epoke, hvor klimaet var varmere og mere stabilt. Atmosfærekemiker og nobelprisvinder P.J. Crutzen introducerede i år 2000 begrebet ’antropocæn’, som betyder ’menneskets tidsalder’. Begrebet er en understregelse af, hvor store ændringer i klimaet mennesket forårsager.

Først tænkte forskerne det antropocæne som én samlet udvikling siden industrialiseringens start i 1750, hvor man begyndte at afbrænde kul, gas og olie. Den nye forskning viser dog at CO2-udledningen eksploderede omkring 1950, og er blevet ved med at vokse hurtigere og hurtigere lige siden.

Ian Angus har skrevet bogen “Facing the Anthropocene: Fossil Capitalism and the Crisis of the Earth System”. Han har undersøgt udviklingen inden for produktion og forbrug af fossile brændstoffer, udbredelsen af biler i Vesten, industrialisering af landbruget, virksomhedsmæssig koncentration og udvikling af monopoler.

Det, han kom frem til, var, at 2. Verdenskrig accelererede udviklingen inden for alle disse områder, og at kombinationen af disse har betydet en stadig accelererende udvikling lige siden. Den accelererende udvikling er ikke kun inden for CO2-udledningen, men også inden for udryddelse af arter, ødelæggelse af ozonlaget og fældning af skovområder.

Socialistisk revolution

Faren ved udviklingen er, at vi kan forudsige, at der vil komme en eller anden konsekvens, men at vi ikke kan forudsige, hvad den vil være eller hvor hurtigt, den vil komme. Tidligere troede man, at klimaforandringer skete meget langsomt, over årtusinder, men nyere forskning har vist, at det oftest er sket langt hurtigere. I løbet af få år eller årtier.

Grunden til, at der ikke bliver gjort noget ved det er, at de fossile brændstoffer er så indgroet en del af kapitalismen, at det kun er på et teoretisk plan, man kan forestille sig en kapitalisme uden fossil afbrænding.

Under kapitalismen rammer klimaforandringer skævt, og fattige vil blive ramt langt værre end rige, da en lille bonde eksempelvis vil blive ramt langt hårdere af en oversvømmelse i hans område end et multinationalt selskab, som bare kan kradse deres profit ind fra et andet område.

Derfor bliver klimaproblemet endnu et argument for socialistisk revolution, men det er ikke nok at vente på, at det sker. Vi er nødt til at kæmpe for alle fremskridt, vi overhovedet kan få igennem under kapitalismen.

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede.
Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/moeder

København
Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info.
Torsdag 18.8: Kampen imod de rigeste og racistenes regering.
Torsdag 25.8: 80 året for Den spanske borgerkrig.
Torsdag 1.9: Bryd Fort Europa – fri passage til alle.
Torsdag 8.9: Velfærdsalliancen.
Torsdag 15.9: Møde i verdenskulturcentret ”Offer eller mønsterbryder”.
Torsdag 22.9: Den tyske revolution.

Odense
Mødes kl. 19.30 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.
Torsdag 18.8: Velfærdskamp og antiracisme i Odense.
Torsdag 25.8: Europa i krise: Brexit og strejker i Frankrig.
Torsdag 1.9: Socialistisk Arbejderavis.
Torsdag 8.9: Racisme som kulturkritik.
Torsdag 15.9: Kapitalisme og sexisme.
Torsdag 22.9: Hvordan fortsætter vi velfærdskampen?
Torsdag 29.9: Studiekreds.
IS/U Odense på Facebook: facebook.com/groups/703272553037371/

Midtjylland
Kontakt Poul Erik, 2629 1341, eller landskontoret, 3535 7603, for info om møder og aktiviteter.

Århus
Torsdag 25.8: Statskapitalisme og de stalinistiske regimer i Sovjet og Østeuropa.
Torsdag 8.9: Terrorens forskellige ansigter og årsager og magthavernes hykleri overfor terrorisme.
Torsdag 22.8: Stik konkurrencestaten skråt op! Hvordan stopper vi individualiseringen og den politiske højredrejning?
Mødes kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 6128 9615, for mere info.

IS/U på facebook
Socialistisk Arbejderavis: facebook.com/SocialistiskArbejderAvis
Internationale Socialister/ISU: facebook.com/groups/intsoc/



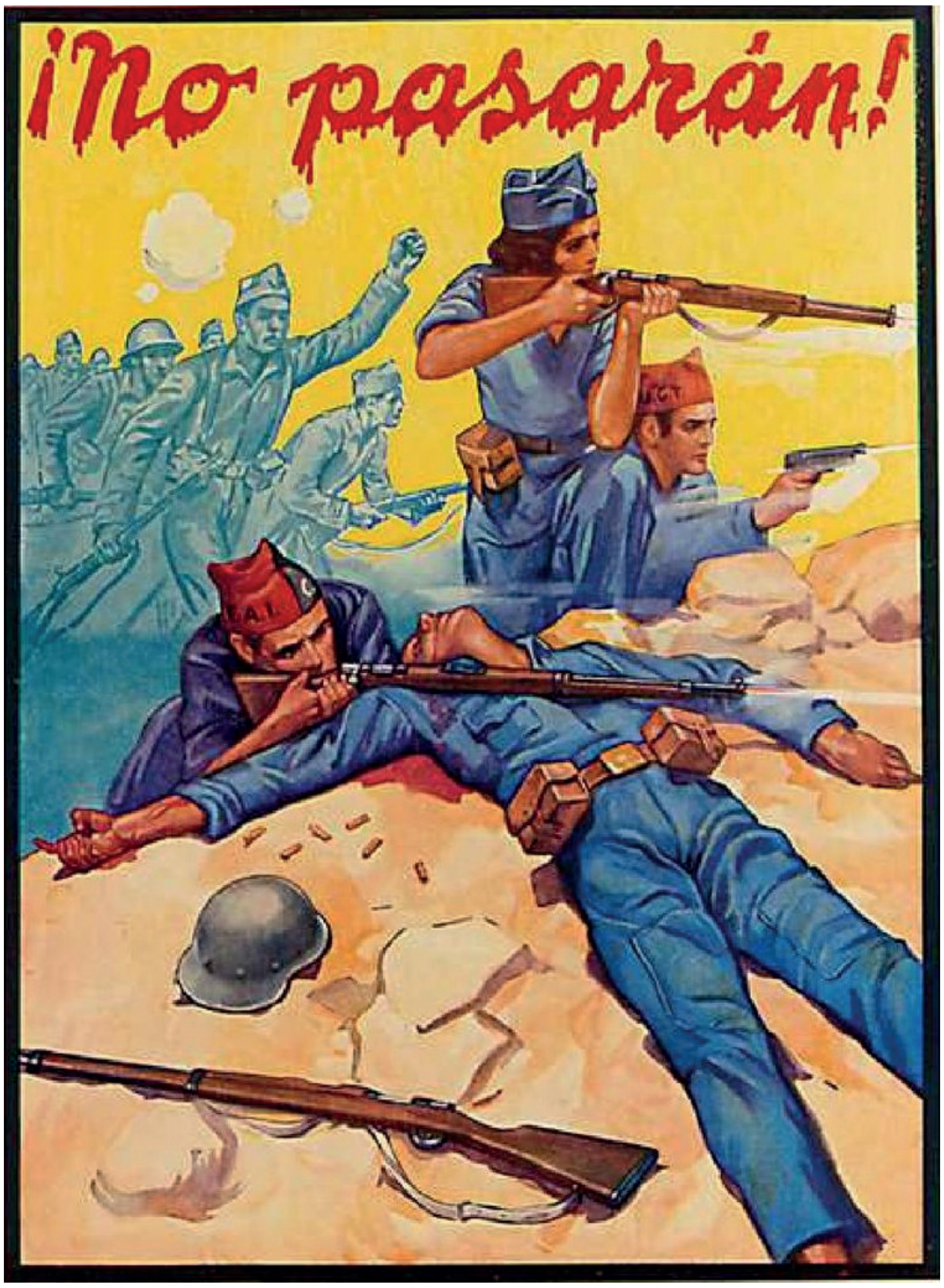
IS/U på facebook: Socialistisk Arbejderavis: facebook.com/SocialistiskArbejderAvis
Internationale Socialister/ISU: facebook.com/groups/intsoc/

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

Den spanske borgerkrig: **Kæmp mod fascisterne – skab en ny verden**

Revolutionen, hvor de spanske arbejdere og bønder gjorde oprør mod et fascistisk kup, ligger nu 80 år tilbage. Socialistisk Arbejderavis gør status.

Af Andy Durgan



Den 18. juli 1936 startede dele af den spanske hær et reaktionært kup, bakket op af overklassen og den katolske kirke. Intentionen var at stoppe landets eksperiment med demokrati og sociale reformer.

Borgerkrigen der fulgte blev en af de væsentligste begivenheder i det 20. århundrede.

For millioner betød nederlaget næsten 40 års fascisme i Spanien. Men 1936 var også begyndelsen på en revolution. Ikke blot en mulig måde at besejre fascismen på, men også muligheden for en anden fremtid i Spanien

Revolutionen i 1936 blev ikke iscenesat af radikale mindretal, men var baseret på en spontan og bred deltagelse som følge af de anarkistiske og socialistiske ideer, der var begyndt at slå rødder i den spanske arbejderklasse. Centralt i denne tradition stod ideen om at arbejderne skulle tage kontrol over deres arbejdspladser.

Landbrug blev kollektiviseret, og fagforeningerne oprettede militser til at bekæmpe fascisterne. Antifascistiske komiteer organiserede sikkerhed og forsyninger. Besatte bygninger blev lavet om til hospitaler, skoler eller restauranter for folket.

Det var den samlede folkelige og republikanske modstand, der forvandlede statskuppet til en regulær borgerkrig. Der bredte sig dog en stor uenighed i de republikanske, antifascistiske områder. Uenigheden handlede ikke, som ofte påstået, om enten krig eller revolution, men i stedet om, hvilken type krig – en traditionel krig eller en revolutionær krig.

På gaderne, arbejdspladserne og på landet så det ud, som om folket dominerede situationen. Men de kontrollerede ikke medier, handel, økonomi og frem for alt militæret – revolutionen var ufuldstændig.

Folkefronten

Den anarkistiske fløj i fronten afviste skabelonen for en revolutionær stat og endte med at samarbejde om at genopbygge den republikanske stat. I november 1936 gik fire anarkistiske ledere ind i den samme folkefrontsregering, som senere undergravede revolutionen.

Kampen mod fascismen krævede en samlet og forenet venstrefløj. Folkefronten, som var dannet før krigen for at forene arbejder- og middelklassepartierne til forsvar for demokratiet, virkede som et logisk svar på den forfærdelige trussel fra fascismen. Men fremfor at opnå enhed stod Folkefronten i spidsen for en kontrarevolution, der voldsomt svækkede den antifascistiske kamp.

Det var ventet, at det liberale republikanske parti og de moderate socialister, på grund af deres modstand imod socialistisk revolution, ville støtte et kapitalistisk demokrati.

Det kommunistiske parti voksede markant i de første måneder af krigen, og modsatte sig faktisk revolutionen. Den væsentligste grund var, at den kommunistiske strategi var underlagt Stalins Rusland, der søgte en alliancepartner blandt de vestlige demokratier for at bekæmpe Nazi-Tyskland.

Stalin var ikke interesseret i en revolution i Spanien og slet ikke en revolution, der ikke var under hans kontrol og derfor kunne bringe hans mulige alliance i fare.

På denne måde blev revolutionen og dens støtter angrebet i enhedens navn. Kontrarevolutionens offensiv kulminerede i gadekampe i maj 1937, hvor den revolutionære venstrefløj blev slået ned, og revolutionen sluttede.

Folkefrontens tilhængere præsenterede udadtil krigen som en simpel kamp mellem fascisme og demokrati for at vinde støtte til krigen fra demokratiske regeringer over hele verden.

Den fascistiske akse, bestående af Tyskland og Italien, sørgede for massiv støtte til de spanske fascister. England og Frankrig førte derimod en kynisk ikke-interventions-politik, fordi de på grund af egne imperialistisk interesser aldrig ville støtte en reel socialistisk stat. Af stormagterne støttede kun Rusland det republikanske Spanien, hvilket styrkede den kommunistiske indflydelse.

Den sovjetiske støtte var ikke uden betingelser. De russiske ledere begrænsede revolutionen ved at lægge pres med manipulerede våbenpriser. På samme tid fandt den store stalinistiske udrensning sted i Rusland, og de metoder og den propaganda, der blev anvendt hertil, blev nu eksporteret til Spanien.

Frivillige

Der opstod en massiv solidaritetsbevægelse til støtte for republikken. Omkring 35.000 udenlandske frivillige fra hele verden, de fleste af dem arbejdere, tog til Spanien for at kæmpe i den internationale brigade. Mange af disse frivillige døde i krigen.

Til trods for at brigadens kommunistiske ledelse insisterede på, at deres kamp kun var for at forsvare demokratiet, var der mange af disse frivillige revolutionære socialister, som så deres kamp som en del af en større kamp for et socialistisk samfund.

Den generelle militære strategi var meget ortodoks og baseret på store offensiver som under 1. Verdenskrig. På grund af den fascistiske hærs teknologiske overlegenhed drænedes republikkens begrænsede ressourcer hurtigt, og mange soldater mistede livet. Det endte i en total tilintetgørelse.

Under Folkefrontens ledelse gik man fra demokratisk organiserede militser til en mere traditionel militær struktur. Alle accepterede, at der var et behov for en samlet kommandocentral, men en revolutionær hær ville have fastholdt den demokratiske, frivillige og militante ånd, som der var i de oprindelige militser.

Af frygt for reaktionen fra de imperialistiske magter nægtede republikken f.eks. at støtte en marokkansk nationalistisk opstand i de fascistisk kontrollerede dele af de spanske kolonier. Man udnyttede af samme grund heller ikke den kontrol, man havde over det meste af den spanske flåde. Revolutionen kunne ikke spredes, og nederlaget bredte sig.

Alternativer

Kun det lille revolutionære socialistiske parti POUM fremførte en alternativ strategi. De argumenterede for en revolutionær regering, som var baseret på komiteer af arbejdere, bønder, soldater og militsfolk.

En sådan regering kunne f.eks. have fulgt en militær strategi, der ikke var underlagt kravet om at vinde opbakning fra de imperialistiske lande.

For eksempel ville en sådan strategi have modsat sig kollektiviseringen af mindre private ejendomme, der sommetider fandt sted med magt, men i stedet vist fordele ved frivillig kollektivisering i praksis.

POUM forstod også nødvendigheden af at skabe en revolutionær arbejderfront, både for at forene de antifascistiske kræfter og samtidig forsvare revolutionen.

For at realisere et revolutionært alternativ var der ikke kun behov for et korrekt program, men også for en organisation med tilstrækkelig indflydelse og støtte til at lede et angreb på magten og opbygge "en anden magt".

POUM havde ikke selv den tilstrækkelige styrke. Så af frygt for at blive isoleret afstod de fra at bryde med CNTs ledelse, og f.eks. i Catalonien fulgte de anarkisterne ind i regeringen.

Den spanske revolution viser ikke kun, at folk kan forandre verden, men også at det er nødvendigt at opbygge en revolutionær politisk organisation.

Andy Durgan var historisk rådgiver for Ken Loachs film "Land and freedom" om den spanske borgerkrig.

Socialistisk Arbejderavis

Bliv aktiv i Internationale Socialister:

"Det er kapitalismen, der er en utopi"



Vi har talt med to aktive medlemmer af Internationale Socialister, Sabina Hvass, 28 år, og Asbjørn Fleng, 22 år, om hvorfor de blev organiserede socialister og deres tanker om hvilke udfordringer, socialister står overfor i dag.

Af Sigurd Sejr Skov og Christine Bergen

Sabina: Jeg blev arbejdsløs efter min uddannelse, og så havde jeg lyst og tid til at engagere mig i politik. Jeg har altid været interesseret i politik, jeg vidste bare ikke, hvor jeg skulle være henne.

Så begyndte jeg at gå til forskellige debatarrangementer, som jeg synes var spændende - især om feminisme, kønsdebat og minoriteter. Jeg endte hos Internationale Socialister efter et møde om kvindeundertrykkelse.

En kritik af samfundet skal bruges til noget aktivt

Asbjørn: Jeg har været organiseret socialist i mange år efterhånden, men først for nylig hos Internationale Socialister.

Jeg mener, at hvis man har en kritik af samfundet, så må man også bruge det til noget og prøve at påvirke det samfund, man lever i. Det startede med, at jeg havde en masse frustrationer i forhold til klimapolitik og global uretfærdighed - det var det, som fik mig til at blive politisk aktiv.

Jeg er aktiv i Internationale Socialister, fordi i øjeblikket er kritikken på venstrefløjen ret svag, der er ingen som hæver en revolutionær dagsorden. Jeg har været med i Enhedslisten og SUF, men har opgivet at være med til at dreje Enhedslisten til venstre. I IS kan man byde på ret meget og lære ret meget om forskellige sammenhænge i samfundet.

Kapitalisme er en utopi

Sabina: De revolutionære tendenser er blevet fordummet på en måde, så folk synes, det er rigtig gammeldags. Vi har brug for en revolution og et opgør med den parlamentariske dagsorden. Den overordnede kritik af kapitalismen mangler mange steder - så debatten foregår tit på præmisser, som jeg synes, vi burde forkaste.

Asbjørn: Det her system er ret forfejlet, og det er mærkeligt, når krisen er så dyb på flere områder - økonomisk, klima, politisk osv., det er globale tendenser - at der er så lidt systemkritik. Det er naivt og utopisk at tro, at vi kan blive ved med at leve i det her samfund.

Mange siger, at socialismen er en utopi, men jeg synes, vi er nået til et punkt, hvor vi må sige: det er kapitalismen, der er en utopi.

Dette system er meget bygget på markedskræfter og profit - penge kommer altid foran vores fælles verden og vores medmennesker.

Det handler om, hvad kan vi gøre sammen

Sabina: Vi skal ændre vores tankesæt om, at reformer kan løse alt, de ændrer noget kortvarigt, men så bliver de rullet tilbage senere. Vi skal snakke med folk på et grundlag, som er helt anderledes end dét.

Jeg tror, vi skal snakke rigtig meget, om hvad vi kan gøre sammen, hvilke løsninger vi kan finde sammen i stedet for at snakke om, hvordan en lille gruppe af mennesker, fx Enhedslistens folketingsgruppe, skal lave de løsninger for os.

Spørgsmålet om at organisere sig er det vigtigste i denne her sammenhæng. Hvad er grunden til, at jeg ikke bare snakker med mine venner, men er aktiv i Internationale Socialister? Det er at få opbygget flere gode argumenter om, hvad situationen er nu. Og for at få en forståelse for, hvordan man kan handle bedst i den situation sammen med andre omkring en.

Tag dagsordenen tilbage

Asbjørn: Det er rigtig vigtigt, at der er en stemme, som tør sige, hvad revolution betyder, når man bliver spurgt i stedet for bare at tale udenom. At der er nogen, der tør udfordre de herskende ideologier og tilbageerobre dagsordenen.

For lige nu står vi i en situation, hvor der er krise, og folk er frustrerede, og der er en kæmpe politikerlede. Så det er klart, at folk er klare på at høre nogle nye svar og en anden dagsorden, men der er ingen, der griber den mulighed, så det er rigtig vigtigt, at der er nogen, der forsøger at komme igennem med radikale svar.

Bliv aktiv hos Internationale Socialister, hvis du vil være med til at kæmpe for en anden verden. Gå ind på socialister.dk/medlem eller duk op til et møde eller et af vores andre arrangementer (kalender s. 14 i avisen). Se mere eller kontakt os på Internationale Socialister/ISU på facebook.

www.socialister.dk

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N